

Lord Lister

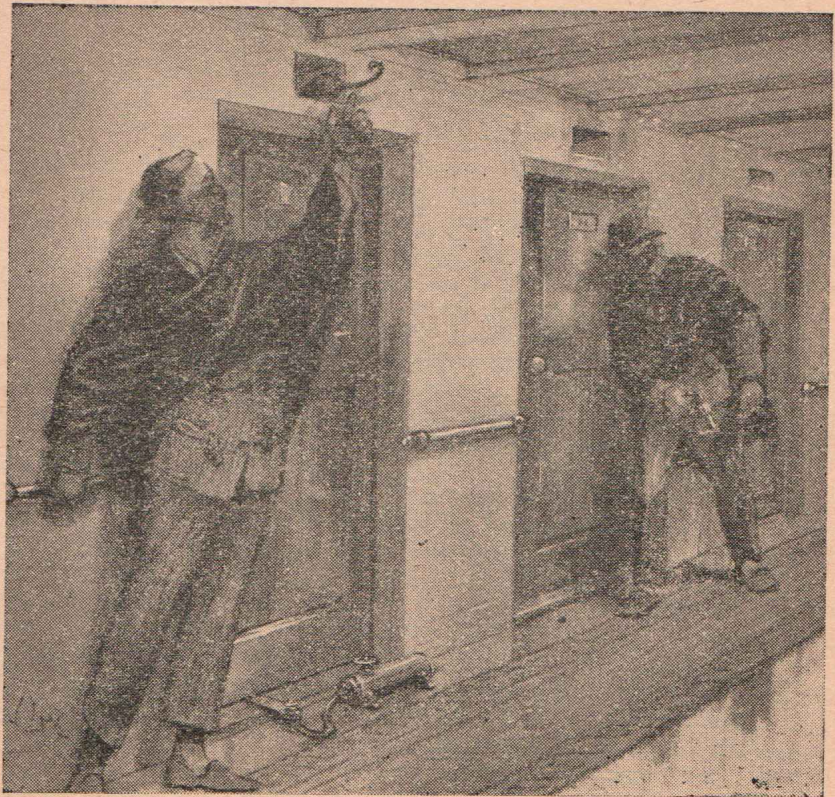
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE BENDE VAN O'KELLY

N° 2589

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De bende van O'Kelly

HOOFDSTUK I

NOORDWAARTS

De winter was al ver gevorderd in de streken van het hoge noorden, toen Raffles, Henderson en Brand naast hun slede voorttrokken over de hardbevroren sneeuw, waarin de ijzers van de slede nauwelijks enig spoor achterlieten.

Tien honden trokken ijverig, nu en dan knorrend, de vrij zwaar beladen slede achter zich aan, en de twee dieren, die het dichtst bij het voertuig liepen, zorgden er voor, dat er een goede gang in gehouden werd. Dat ging op heel eenvoudige wijze. De twee achterste honden, bevreest dat de slede hen zou inhalen, haptten in de achterpoten van de honden, die voor hen liepen, en die gaven dat zonderlinge sein aanstonds door, tot het de voorste honden bereikte.

Ook een kort bevel van Raffles' mond was voldoende om hun gang te versnellen, als de slede tegen een lage helling moest worden opgetrokken.

Sedert vier dagen reeds volgden de drie avonturiers de boorden van de Joekon, en hoopten binnen enkele uren

Dawson te bereiken, voorlopig het einddoel van hun tocht, waar zij de pelsjager Jack Steele en zijn vrouwtje Molly wilden bezoeken, om dan met hem gedurende enige tijd te gaan jagen, ten minste als hij al niet vertrokken was om zijn vallen te gaan uitzetten en zich meester te maken van de kostbare pelsdieren.

Er was dus ruimschoots aanleiding om haast te maken, en Brand betreurde het, dat er zich onderweg talrijke onvoorziene gebeurtenissen voordeden, die Raffles hadden opgehouden. Zonder die voorvallen zouden zij zeker Dawson al lang bereikt hebben.

Onder het voortgaan dacht Brand over alle avonturen, sommige zonderling en ongelooflijk, die hen als het ware vergezeld hadden van het ogenblik af, dat zij op het noordelijkste punt van de spoorlijn Hazelton, de trein hadden verlaten, om naar het noorden te trekken.

Zij hadden zich al direct bittere vij-

anden gemaakt in de strijd om een slede en honden, zij waren geraakt te midden van het gespuis, dat bij drommen naar het noorden trok, op zoek naar het goud, dat opnieuw niet ver van de boorden van de bovenloop van de Joekon ontdekt zou zijn. Zij hadden strijd moeten voeren met wolven en met mensen, met zielverkopers en met kroegbazen, en tenslotte hadden zij een allerzonderlingste ontmoeting gehad met een Franse geleerde, die op zoek was naar levende mammoths, en aan wie Raffles aanstonds zijn hulp aanbood.

Brand moest glimlachen als hij aan het kleine, opgewonden mannetje dacht, mager als een talhout, en vergezeld van zijn dochter, een jong meisje, die het had gewaagd, zonder enige werkelijk goede voorbereiding, zonder voldoende kennis van het land en zijn bewoners, naar het noord-westen van Canada te trekken, in de stellige verwachting, dat men daar, in onmetelijke ondergrondse holen, nog levende exemplaren van het ras van de mammoths zou aantreffen.

Die voorwereldlijke olifanten had men niet gevonden, wel daarentegen onderaardse grotten van ongelooflijke uitgestrektheid, vervuld van een schrikwekkende stilte. Het was in een van die holen geweest, dat de laatste strijd gestreden was met de weinig overlevenden van de bende misdadigers, die Raffles al die tijd hadden achtervolgd.

Met dit avontuur was het gehele onderzoek geëindigd. Raffles en zijn metgezellen hadden afscheid genomen van professor Leduc en diens dochter, na er voor gezorgd te hebben, dat zij veilig en wel meer beschaafde streken zouden kunnen bereiken. Nu trokken zij alweer sedert tien dagen verder noordwaarts onvermoeid, en nog slechts enkele malen dachten zij terug aan die zonderlinge tocht, waarvan Brand nooit iets verwacht had, maar die Raffles tot iedere prijs had willen volbrengen, al ware het slechts om de beroemde Franse geleerde te overtuigen, dat zijn stellingen niet door de werkelijkheid gedekt werden.

Gedurende tien dagen was het weer bijna voortdurend mooi geweest, al had nu en dan de wind zo fel geblazen,

dat zij een toevlucht hadden moeten zoeken in een of ander rotshol. In één geval hadden zij zelfs in allerijl met behulp van hun bijlen, een grot moeten uitkappen in de enorme ijsmuren, die zich langs de oever van de Joekon hadden gevormd, om beschutting te zoeken tegen een geweldige sneeuwstorm, die alles met zich mede dreigde te slepen.

Twee uur hadden zij bij die gelegenheid als het ware middenin een reusachtig grote ijsklomp doorgebracht met hun slede en hun honden en toen had het nog wel een half uur geduurd, alvorens zij zich weer een doortocht konden banen door de dikke sneeuwlaag, die de oude ingang bijna geheel had verstopt.

Aldus zwoegend, voortdurend strijdend tegen een meedogenloze natuur, waren zij steeds noordelijker gekomen.

Een enkele maal waren hen gouddelvers voorbij gekomen, die meer haast schenen te hebben dan zij, en met wie zij zo min mogelijk contact hadden gezocht. De meesten van die mannen trokken bij paren noordwaarts, maar er waren ook groepjes bij van vier, vijf man. Vrouwen zag men zeer zelden, want op iedere honderd mannen kwam er niet meer dan één voor.

Eens had Raffles een volle dag rust genomen, want hij was bang, dat de voetzolen van de honden zouden gaan bloeden op het harde, scherpe ijs, dat zich op de sneeuw had gevormd. Ook de mannen hadden wel een dag rust nodig, want zelfs de krachtigsten kunnen het niet volhouden, dagen en nachten achtereen op hun sneeuwschoenen voort te gaan in een felle koude, acht en soms tien uur per dag.

Het kon omstreeks twee uur in de namiddag zijn, toen zij eindelijk in de verte de eerste huizen van Dawson zagen.

Het is een tamelijk groot plaatsje, dat in normale omstandigheden omstreeks drieduizend inwoners telt. Dat is veel voor noord-westelijk Canada.

Men vergeete niet dat er gedurende acht maanden van het jaar sneeuw ligt.

De toestanden zijn er evenwel nog tamelijk primitief, al is er dan ook een

kleine gasfabriek, een postkantoor, een kerk en drie scholen.

De honden schenen geroken te hebben, dat het doel van de tocht nabij was, want zij trokken nog eens zo krachtig aan, en Raffles had nu zelfs moeite, hun woeste galop te remmen.

Het was duidelijk dat zij naar de warme stal verlangden en een leger van stro. Maar al te lang hadden de dieren zich 's nachts moeten ingraven in de sneeuw.

— Zou Steele nog altijd in hetzelfde huis wonen, Edward? vroeg Brand, die zich, evenals de twee andere mannen aan de slede had vastgegrepen, om niet achter te raken.

— Dat is wel waarschijnlijk Brand, gaf Raffles ten antwoord. Het is nog geen drie maanden geleden, dat hij mij geschreven heeft, en ons uitnodigde, deze winter met hem te komen jagen. Had hij het voornemen gehad te verhuizen, dan zou hij dat wel hebben gemeld.

Trouwens, in een klein plaatsje als Dawson behoeft men niet lang te zoeken om iemand te vinden. Maar hier hebben wij de hoofdstraat al. Nu, jongens niet zo vlug.

Dit laatste woord was gericht tot de honden, die met de tong uit de bek voortsnelden, en zich slechts node lieten intomen.

Zoals in bijna alle plaatsen van dit gedeelte van Canada stonden ook de huizen van Dawson afzonderlijk, midden in een soort erf. Gelukkig behoefde men hier niet op de ruimte te beknibben.

Er was een hoofdstraat, er waren een paar dwarswegen, dan stonden er nog wat huizen zo maar los rondgestrooid, naar het toeval en de luim van de bouwer het hadden gewild. Dat was Dawson.

De huizen waren zo goed als alle van hout, daar het werken met kalk en steen in deze streken slechts gedurende enkele maanden van het jaar kan gebeuren en het materiaal in verhouding ongevoelbaar duur is. Hout echter is in overstelpende overvloed nog altijd te krijgen uit de wouden, die zich in het westen en oosten van het stadje verheffen.

In een van die verstrooid staande hui-

zen, woonde Steele met zijn jong vrouwtje Molly sedert een paar jaar. Zijn ware winterverblijf echter, was nog veel verder noordelijk, want de concurrentie neemt hand over hand toe, en zo is de pelsjager wel gedwongen, steeds nieuwe gebieden te zoeken, steeds verder verwijderd van de streken, waar althans nog een glimp van beschaving is te vinden.

Raffles was voor de honden gaan lopen, die hem nu gedwee, in een korte draf volgden, terwijl Henderson en ook Brand de slede tegen hielden, want de hoofdstraat van Dawson daalde over de de hele lengte een weinig, tot deze weer buiten het dorp voert.

Zij gingen voorbij het postkantoor, voorbij een der scholen, voorbij de kerk, lieten aan de andere zijde het grote logement, annex danshuis van de Ier Pat O'Kelly liggen, sloegen toen een van de dwarswegen in, gingen deze ten einde, staken toen weer een sneeuwveld over, en hielden stil voor een grote blokhut, aan alle kanten omgeven door een lage heg, die thans al heel weinig beschutting bood en geheel schuil ging onder de sneeuwlaag, die deze bedekte.

Er was een soort holle weg gegraven van het hekdeurtje naar de voordeur van het huis, en dat was wel nodig, want de sneeuw lag hier bijna een meter hoog.

De honden hadden zich nauwelijks voor de slede neergelegd, of de deur van de blokhut ging open, en op de drempel verscheen een nog jonge man, in een korte, dikke duffel gestoken, maar blootshoofds, en achter hem was een vrouwenfiguurtje zichtbaar, een blozend gelaat, dat nieuwsgierig over de schouder van de man naar buiten keek.

Die man was Jack Steele, de pelsjager, en het vrouwtje achter hem was Molly.

Raffles echter zag onmiddellijk dat, hoewel de ogen van de man schitterden van blijdschap, zijn gelaat een ernstige uitdrukking had.

Steele had snel een muts van een haak genomen, drukte deze op zijn haar, kwam het trapje af, snelde langs het vrijgemaakte pad, en stak Raffles alle

twee zijn handen toe, terwijl hij uitriep met een stem waarin aandoening trilde:

— Welkom, mylord. En gij ook, mijnheer Brand, en gij, vriend James. Ik wist wel dat gij mij niet zoudt vergeten, mij en mijn kleine Molly. Kom binnen, uw honden lijken vermoeid te zijn. Ik zal ze dadelijk naar de stal brengen, of-schoon... neen, het is misschien beter, als wij de dieren dichterbij ons houden, in het bijgebouwtje, dat ik niet lang geleden als bergplaats naast mijn huis heb opgetrokken, en dat er rechtstreeks mee in verbinding staat.

— Waarom niet in de stal, Steele? vroeg Raffles, met de twee stevige, door de arbeid geharde handen van de pelsjager nog in de zijne.

— Omdat hier diefachtig tuig rondzwerft, mylord, en omdat mijn eigen honden mij juist gisternacht ontstolen zijn. Niet alleen mijn honden, maar mijn grote slede ook.

— Vandaar dat ernstige gezicht, riep Brand uit. Steele, dat verlies is ernstig, maar het lijkt mij toch niet onoverkomelijk.

— Gij wilt zeggen, ik kan nieuwe honden en een nieuwe slede kopen, mijnheer Brand. Maar gij vergeet dat de grote trek van gouddelvers over Dawson komt, en daar onder zijn grote schavuiten, die er volstrekt geen been in zien, te stelen wat zij niet bij machte zijn om te kopen. Weet gij wel, dat er voor een goede trekhond op het ogenblik vijfenzeventig dollar wordt betaald? Wie heeft er van zulke onzinnige prijzen ooit gehoord? Voor tien dollar had men vroeger een goede sledehond. Ik weet niet wat ik doen moet, en Molly weet het evenmin. Maar ga binnen, dan zal ik de slede naar de bergplaats brengen. Henderson zal mij wel willen helpen.

Terwijl de pelsjager, door de reus bijgestaan, de honden naar een bergschuur dreef omstreeks drie meter in het vierkant, bestemd om er huiden te bewaren, voorzien van twee deuren, een naar het erf, de tweede binnenshuis voerend, gingen Raffles en Brand naar binnen en werden verwelkomd door de jonge vrouw van de pelsjager, die hen blozend

begroette, en hen aanstonds naar het goed verwarmde, grote woonvertrek bracht.

Ook op haar gezicht was echter maar al te duidelijk te lezen, dat zorgen haar drukten.

Terwijl zij twee kommen hete koffie inschonk voor de twee onverwachte gasten, vroeg Raffles dadelijk vol belangstelling:

— Hoe kon dat gebeuren, Molly, zonder dat gij het bemerkt hebt?

— Wij waren erg vermoeid, mylord, van een lange tocht, de stal ligt hier vrij ver van het huis, en als de honden geblaft hadden, waren wij wel gewaarschuwd, maar de dieven brachten zelf een paar teven mee, en als een hond een soortgenoot ruikt, dan blaft deze meestal niet. In ieder geval hebben zij geen kik gegeven, wij vonden de volgende ochtend de deur van de stal opengebroken, en onze sterkste slede en onze honden waren verdwenen. Wij hadden juist overmorgen willen vertrekken, daar wij u niet meer verwachtten.

— Wij zijn tegen onze zin, herhaaldelijk opgehouden, Molly, zei Raffles. Gij hebt de zaak natuurlijk aanstonds aangegeven?

— Dat wel, mylord... maar... antwoordde het jonge vrouwtje aarzelend.

— Welnu? drong Brand aan, verwonderd omdat zij eerst bloosde en daarna bleek werd. De sheriff moet u toch behulpzaam zijn bij de opsporing van de dieven?

— Dat moet hij zeker, mijnheer Brand, maar... oh, gij kent de toestanden hier natuurlijk niet zo. Die sheriff is een slecht man, die door dreigementen zijn benoeming heeft verkregen. Hij heeft een zoon, en die is... die heeft... hij vindt mij wel aardig, en.....

— Aha, nu begrijp ik hoe de vork in de steel zit, viel Raffles haar in de rede. Dan zult gij van die kant natuurlijk niet veel bijstand te verwachten hebben, want ik ken u te goed om niet te weten dat mijnheer de sheriffs-zoon vruchteloos hoopt op een tegemoetkomende houding van uw kant.

— Jack heeft hem al eens een pak slaag gegeven, mylord, zei Molly zacht.

Brand liet een zacht gefluit horen, want hij wist maar al te goed, dat dingen, die in de grote steden ten overstaan van een gehele bevolking snel en goed berecht zouden worden, in deze onmetelijke eenzaamheid aanleiding gaven tot allerlei onrecht, kuiperijen, misdaad en willekeur.

Een sheriff had in deze streken zo goed als onbepaalde macht. Was hij een krachtig man, die alleen het recht wilde doen handhaven, dan ging alles goed, al had hij natuurlijk vijanden. Maar was hij een schurk, dan was voor de bevolking het leed vaak niet te overzien. Want zo'n man had handlangers, vrienden, die hem beschermden, die een ware terreur uitoefenden, en er wel voor zorgden, dat de sheriff, die hun allerlei voordeeltjes bezorgde, telkens opnieuw herkozen zou worden.

Terwijl zij daar een ogenblik zwij-

gend bij elkaar zaten, kwamen Jack en Henderson door de deur van de bergplaats het vertrek binnen.

— De honden zijn goed bezorgd, mylord, en ik heb..... begon Jack.

Hij hield echter plotseling op, toen hij de ernstige gezichten zag, keek van de een naar de ander, en vervolgde op andere toon:

— Zo... ik zie het al... Molly zal het u wel verteld hebben. Dat is een lelijke zaak, mylord, en ik kon toch onmogelijk anders handelen. Als u wist wat die schurk Jim O'Kelly heeft durven wagen.

— O'Kelly? herhaalde Brand verwonderd. Zo heet ook de logementhouder.

— Dat is zijn vader, mijnheer Brand, zei Steele kortaf. De oude Pat is zowat vier maanden geleden hier tot sheriff benoemd. En van dat ogenblik af is het niet om uit te houden.

HOOFDSTUK II

LIEFDE EN WRAAKZUCHT VAN JACK STEELE

Er heerste een ogenblik zwijgen, en toen maakte Steele een gebaar van woede en vervolgde:

— Vanochtend ben ik naar O'Kelly gegaan. Ik heb hem gezegd dat mijn slede gestolen was, dat mijn honden naar de maan waren, en dat het zijn plicht was, een onderzoek te laten instellen. Hij lachte mij in mijn gezicht uit, en zei dat het hem speet, maar dat hij er niets aan kon doen.

— Wist die oude schavuit, dat je van plan was, dezer dagen naar uw jachtvelden te gaan? vroeg Raffles.

— Natuurlijk wist hij dat. Het is hier maar een kleine plaats, en de een weet altijd alles van de ander. Trouwens, het is de gewone tijd om er op uit te gaan, als de sneeuw een paar weken gevallen is.

— Een andere slede en andere honden zijn zeker moeilijk te krijgen?

— Onmogelijk, mylord. Al wilde men ze hun gewicht in goud betalen. Wij zijn hier geen twaalf dagreizen meer van

de plek waar het goud gevonden is, dat wil zeggen met een goede slede. Te voet zou men er wel een maand over moeten doen. Bovendien kan men een slede bijna niet missen voor het vervoer van tenten, gereedschap, dekens en levensmiddelen. Het is wel begrijpelijk dat er hier in de nederzetting geen hond meer te vinden is, en wie er een heeft en hem houden wil, bewaakt hem als zijn oogappel.

— Hebt gij zelf niet het minste vermoeden? De diefstal had immers deze nacht plaats?

— Het moet na twaalfen geweest zijn, want toen keerde ik terug van een lange tocht, en ging nog eerst naar de dieren kijken.

— Waren er die dag verdachte kerels in het dorp gezien?

— Die ziet men hier voortdurend, sedert mijnheer O'Kelly en zijn lief zoon-tje, hier de baas spelen, zei de jonge pelshandelaar op schampere toon. Er waren ook nog veel doortrekkende goud-

delvers, maar die hadden allen hun eigen slede.

— Zou O'Kelly het bijvoorbeeld ook zelf hebben kunnen doen of later doen? vroeg Raffles.

Steele rees half van zijn matten stoel op, waarop hij zich had laten vallen, en herhaalde:

— Zelf? Ja, daar heb ik nog in het geheel niet aan gedacht. Dat zou juist iets voor die twee schelmen zijn. O, maar dan zal ik mij daarvan aanstonds gaan overtuigen.

Hij was nu opgesprongen en de aderen zwollen op zijn voorhoofd van toorn, terwijl hij naar zijn muts greep, maar Molly vloog hem om de hals, en zei smekend:

— Betoom toch je drift, Jack. Als het niet waar is, dan zouden er nog meer akelige dingen gebeuren.

— Molly heeft gelijk, Jack, riep Raffles uit. Ik kan mij immers wel vergissen. Laat je niet door je drift meeslepen. Al was het zo, dan zou O'Kelly immers het ronduit loochenen, en hoe zou jij hem het tegendeel kunnen bewijzen?

Jack liet zijn armen slap langs zijn lichaam vallen, en zei moedeloos:

— Dat is waar. Hij heeft hier op het ogenblik de macht. Hij heeft veel vrienden, even grote schurken als hij. Tegen hen allen kan ik natuurlijk niet alleen op.

— Maar wij zouden je bijvoorbeeld kunnen helpen, Jack, zei Brand glimlachend. Is het niet waar, Edward?

Raffles knikte:

— Natuurlijk is dat waar, Jack. Je kunt op onze hulp rekenen. Maar dan moet je ons ook beloven, rustig te blijven en niets op je eigen houtje te doen. Wij weten wat een sheriff is, en hoe ongelukkig een verdwaalde kogel soms in een hoofd of een hart kan belanden. Hij heeft ons niet gezien, dunkt mij. Hij weet niet dat we hier zijn, en ik alleen zal eens een onderzoek instellen. Heeft hij de honden en de slede, dan zal ik het wel weten te ontdekken ook.

— Als hij ze werkelijk zou hebben gestolen, mylord, dan zal hij wel zo voorzichtig zijn, ze niet in zijn eigen stal te houden, zei Molly op zachte toon.

— Ook dat zal ik dan wel weten te ontdekken, zei Raffles vastberaden. Je kunt zeker niets beginnen, Jack, zonder je slede en je honden?

— Niets, mylord. Er valt natuurlijk niet aan te denken, een arbeid als die van mij te verrichten, zonder een goede slede om de vellen op te laden, en alles te vervoeren wat er nodig is, mijn vallen, mijn ammunitie, mijn tent en mijn eetgerei. Gij weet dat ik maandenlang wegblijf, en het zou waanzin zijn, mijn tocht te voet te willen ondernemen.

Raffles dacht even na, en zei toen peinzend:

— Natuurlijk zou ik geen ogenblik aarzelen, je mijn eigen slede aan te bieden en mijn honden, maar dan zouden wij weer het genoegen missen je te vergezellen, want ik vrees dat de slede te klein is, om de bagage van vijf mensen te dragen. De slede en je honden moeten dus terugkomen, hoe dan ook. Laat het maar aan mij over, wij zullen wel eens zien of die mijnheer de sheriff niet met list om de tuin is te leiden, waar geweld ons zeker weinig zou baten. Beschrijf mij je honden eens, Jack.

— Het zijn er twaalf, mylord, en van de allerbeste soort. Alle echte Samoeden, groot van stuk, geelwit, gehard, en aan elkaar gewend. Mij dunkt dat ik ze op vier kilometers afstand zou herkennen uit alle andere honden. De slede was splinternieuw, ik had ze nog eens extra vernist, om ze beter bestand te maken tegen de sneeuw, en zij is groter dan de meeste sleden zijn. Vooraan had ik mijn letters ingebrand, een J. en een S. De voorste honden hebben halsbanden aan, die niet kunnen worden afgedaan. Ook daarin zijn ijzeren plaatjes vastgemaakt met mijn letters. Natuurlijk kunnen ze de halsbanden hebben doorgesneden, maar dan moet de indruk ervan nog duidelijk aan de halzen van de dieren te zien zijn.

— Dat is wel voldoende, Jack, zei Raffles. Zoek aanstonds wat oude kleren van je bij elkaar.

— Oude kleren? herhaalde Molly verwonderd. Wat wilt gij daarmee doen, mylord?

— Ze aantrekken, Molly. Het is beter

dat O'Kelly mij niet van vroeger herkent. Ik bedoel van een paar jaren geleden. Want hij weet dat wij vrienden waren. Dat moet nu juist voorkomen worden. En laten wij nu eerst eens wat eten, want wij zijn allen hongerig, en dan eens over andere zaken praten, die aangenaamer zijn.

En zo geschiedde het ook.

De dampende soep werd opgeschapt. Het eigen gebakken brood kwam nog warm op de tafel, met een compote van pruimen en andere vruchten, en men sprak van het verleden. Jack verhaalde van zijn moeilijk werk in het hoge noorden, de jacht, die steeds meer bezwaren opleverde, daar het wild zich steeds verder noordwaarts scheen terug te trekken, en Raffles moest van Londen vertellen en van zijn reizen in Afrika, natuurlijk ook van het zonderlinge avontuur met de Franse professor, die naar mam-mouths zocht, hetgeen de pelsjager deed schaterlachen.

Onmiddellijk na de maaltijd stond Raffles op, en trok een versleten, met schapenwol gevoerde pels aan, die Jack uit een rommelkast had opgeschommeld.

Hij knoopte een rode halsdoek om, zette een oude pet met oorkleppen op, en toen nam hij zijn gelaat nog wat onderhanden.

Raffles beschikte bij deze gelegenheid natuurlijk niet over zijn onuitputtelijke voorraad vermomningsmiddelen, die hem in Londen en in New York ten dienste stonden.

Nadat hij echter zijn haar in de war had gehaald, zijn wenkbrouwen zwart had gemaakt met een verkoold stukje uit de haard, en ze boven de neus ineens had doen lopen, toen was hij al zozeer veranderd, dat er heel weinig kans op een herkenning van de zijde van de boef O'Kelly bestond.

Raffles zag er nu uit als een haveloze zwerver, nu hij de pels met een stuk touw om zijn middel had vastgesjord, en zijn voortreffelijke, met bont gevoerde kaplaarzen had verruild tegen een paar oude, afgedankte schoenen van de pelsjager.

Maar de revolver, die hij in de zijzak van die smerige pels liet glijden was

volkomen modern.

Brand wist hem een ogenblik terzijde te nemen, en vroeg op fluisterende toon, niet zonder ongerustheid:

— Je zult je toch niet in gevaar, be-
geven, Edward?

— Ik zal voorzichtig zijn, Brand.

— Laten Henderson en ik je vergezellen.

— Ik vrees dat dit aanstonds alles zou bederven, Brand. O'Kelly mag in geen geval argwaan krijgen. Mij alleen zal hij niet herkennen, maar als jij en die reus Henderson meegaan, dan wordt de kans op een herkenning veel groter. Blijf hier rustig op mijn terugkomst wachten, of als jullie met alle geweld willen zien hoe alles afloopt, vergezel mij dan, maar niet verder dan tot het begin van de hoofdstraat, waar je het danshuis van mijnheer de Sheriff in het oog zou kunnen houden.

— Dat blijft afgesproken, zei Brand levendig. Henderson en ik volgen je op een veilige afstand, en wij zullen wel zorgen dat wij niet in het oog lopen.

Raffles wierp nog eens een blik in het verweerde stukje spiegelglas, dat tussen drie kleine spijkertjes in de muur was vastgemaakt, trok de pet nog wat dieper in zijn ogen en nu zag hij er zijn verwarde haren, zijn gerafelde kleren, het touw om zijn middel, en zijn treurig gezicht.

De pelsjager drukte hem nog eens de hand, en zei:

— Ik dank u voor alles wat gij voor mij wilt doen, mylord, maar begeef u toch vooral niet in gevaar om mijnentwille.

— Ik zeg je nog eens, Jack, dat ik voorzichtig zal zijn, zo stelde Raffles hem gerust. Geloof je dat die Jim, zijn zoon, op het ogenblik in de kroeg zal zijn van zijn vader.

— Daar zit hij tenminste meestal, mylord, als hij er niet op uit is voor een of andere schurkenstreek, zei Jack.

— Des te beter. Ik zal vriendschap met hem trachten te sluiten. Ik zal hem naar zijn mond praten, en wie weet wat hij mij toevertrouwt. Hij houdt zeker wel van een borrel?

— Hij is de beste klant van zijn va-

der, mylord.

— Het kon niet beter. Maak je niet ongerust als ik een paar uur wegblijf, zo gauw zal het natuurlijk niet in zijn werk gaan. Weet ik eenmaal wie de slede heeft, is deze niet gestolen door lieden, die ons te ver vooruit zijn, dan heb je haar morgen weer in je bezit, Jack.

Raffles ging zich eerst alleen overtuigen, dat er geen verdachte tronies in de buurt te zien waren, en toen pas liet hij het blokhuis, met zijn handen in zijn zakken, voorovergebogen, een toonbeeld van ellende en ontbering.

Henderson en Brand wachtten nog een paar minuten, en gingen toen op hun beurt langs het tuinpad naar de besneeuwde dwarsweg, die een eindje verder uitliep op het veld, dat men moest oversteken om op de hoofdweg te komen.

De duisternis begon toen juist langzaam te vallen.

Zij konden Raffles evenwel uitstekend met de ogen volgen, zoals hij daar voortsukkelde als een man, die te veel van zijn krachten heeft gevegd.

Raffles kwam slechts weinige inwoners van het dorp tegen, terwijl hij langs de hoofdstraat liep.

Wel kwam hij enige groepjes tegen van in pelsen gehulde mannen, die zwijgend voortgingen langs een hoog opgeladen slede, en die klaarblijkelijk Dawson slechts beschouwden als een plek om er zo snel mogelijk doorheen te trekken, op weg naar de goudvelden.

Raffles wierp in het voorbijgaan telkens een scherpe blik op de honden, maar wat hij zag waren voor het merendeel bastaards, ongelijke spannen, een New Foundlander naast een Airedale Terrier, een mastief naast een Eskimohond.

En zo bereikte hij tenslotte het logement van de sheriff.

Hij keek rond op de manier van een man, die niet volkomen zeker is, of hij niet aanstonds weer buiten de deur zal worden geworpen, ging toen aarzelend de drie treden op van het terras of balkon, zoals dat te vinden is voor iedere Saloon in Canada, stootte de deur open, en trad binnen.

Daarbinnen waren reeds een paar lampen ontstoken en achter de tapkast zag hij de sheriff in hoogst eigen persoon staan, die bezig was met het bedienen van zijn klanten.

Hij keek tamelijk nors naar de binnentredende man, en Raffles had de voldoening, te bemerken, dat zijn vermomming zeer goed was, want het eerste wat O'Kelly vroeg was:

— Wat moet jij hier? Ik geef geen onderdak aan zwervers.

— Ik wilde een borrel hebben, zei Raffles op nederige toon.

— Heb je centen? vroeg O'Kelly ruw. Raffles grabbelde in zijn zak, haalde er een paar zilverstukjes uit, en wat kopergeld, en knikte bevestigend met zijn hoofd.

— Betaal dan maar eerst, zei de sheriff, die het zekere boven het onzekere stelde.

Pas toen het geld voor hem op de zinken toonbank lag, schonk hij een glas jenever voor Raffles in.

Ieder ander zou zich misschien nog wel eens bedacht hebben, alvorens van het goedje te proeven in het onzindelijke glas, met een scherf uit de rand, maar als Raffles eenmaal een rol speelde, dan deed hij het ook goed, en zo sloeg hij het glas jenever in een enkele teug naar binnen, veegde zijn lippen met de rug van zijn hand af, zuchtte diep, en kroop toen huiverend dicht bij de kachel, waar hij ineengedoken ging zitten op een van de banken, die daar stonden.

— Zeg, je bent klaar; ik houd je niet hier, hoor, begon de logementhouder opnieuw.

— Laat mij even zitten, ik heb zo kou, klaagde Raffles. Aanstonds neem ik weer een glas, op mijn woord.

De sheriff bromde iets, maar hij liet Raffles verder met rust, die zich schurkte in zijn afgedragen pels en huiverend in elkaar kroop.

Terwijl hij daar zat keek hij van onder de rand van zijn versleten bontmuts aandachtig rond, en kreeg algauw een paar kerels in het oog, die op een joviale toon, over de toonbank heen, met de sheriff spraken.

Wat zij zeiden was zeker niet voor an-

dere oren bestemd, want zij spraken op gedempte toon.

Hun gezichten werden scherp belicht door de lamp achter het buffet. En nu bezat Raffles onder meer kostbare talenten de kunst, van de lippen te kunnen aflezen. Hij had zich die vaardigheid vele jaren geleden eigen gemaakt, ze voortdurend onderhouden, een paar malen had hij er nut van weten te trekken, en ook nu weer kwam die gave hem uitstekend ten stade.

Want hij kon het gesprek, op enkele woorden na, even duidelijk volgen, alsof hij er vlak bij had gestaan.

De kerels hadden het zeker reeds over een bepaald onderwerp gehad, want juist toen Raffles begon te kijken, vroeg O'Kelly:

— Jullie zijn er toch bij?

— Vast en zeker, zei een van de mannen voor de toonbank. Je zoon heeft ons plechtig uitgenodigd.

— Dan zou ik nu maar maken dat ik wegwam, en langs een omweg alsjeblijft. Het is niet nodig dat ik er naderhand in gehaald word. Ik weet alles van de zaak af en ik zal het later wel van mijn zoon horen.

De twee mannen wipten de inhoud van hun glas in hun keel, en stonden op het punt heen te gaan, toen een hunner vroeg:

— En de slee? Hoe hebben we het hem dat gelapt?

— Best, maar je hebt er ook je geld voor gehad.

— Is ie goed opgeborgen?

— Geloof dat maar van mij. Waar ik zelf op pas, dat is veilig, daar kun je op rekenen.

O'Kelly laat zich niet zo gemakkelijk snappen. Maken jullie nu maar dat je weg komt.

De twee mannen draaiden zich om, en gingen heen, zonder van iemand anders in het lokaal, dat vrij groot was, notitie te nemen.

— Zij hebben zeker weer de een of andere schurkenstreek op het oog, mompelde Raffles voor zich heen. Dat is iets wat wij later wel zullen uitvinden. De hoofdzaak is, de verblijfplaats van die slede te ontdekken. Zou hij deze in zijn eigen stal hebben? Dat zou de brutaliteit ten top zijn gedreven. Misschien heeft hij haar al aan een of andere gouddelver verkocht, voor een massa geld. Maar dat zou weer niet overeenstemmen met zijn woorden, dat de slede goed bewaard is.

Hij bleef in gedachten nog een paar minuten zitten, deed alsof hij in slaap viel en wakker schrok, strompelde naar de toonbank, en bestelde nog een glas jenever. Met dezelfde heldenmoed sloeg hij het naar binnen, keek toen schichtig achter zich, boog zich voorover, en vroeg op fluisterende toon:

— Gij zijt immers de sheriff hier?

— Dat ben ik. Wat zou dat?

— Ik wilde weten... Gij zijt hier natuurlijk goed op de hoogte van de toestanden... weet u soms voor mij een goede slede te koop, met een span beste honden?

HOOFDSTUK III

EEN LAAGHARTIGE AANSLAG

O'Kelly kwam langzaam overeind uit zijn leunende houding, nam zijn half afgekloven sigaar uit zijn mond, keek de ander strak aan, viel plotseling weer op zijn ellebogen neer op de toonbank, en zei op gedempte toon:

— Heb ik je goed verstaan? Moet jij een slee hebben?

— En acht of tien honden, van de

beste.

— Weet je dat dat veel geld kost, man?

— Ik heb geld.

— Dat zou men anders niet aan je zeggen, zei de sheriff op schampere toon.

— Ik zeg je dat ik geld heb, meer dan genoeg om een slede en honden te

kunnen betalen, hield Raffles koppig vol.

Toen de ander hem wantrouwend bleef aankijken, knoopte hij met bevede hand zijn pels los, en haalde uit de binnenzak enige bankbiljetten van honderd dollar.

De sheriff stak er met een onbedwingbaar gebaar van hebzucht zijn vingers naar uit, maar Raffles trok zijn hand haastig terug, en zei met een schor lachje:

— Je hoeft ze niet van zo dichtbij te zien. Ik verzeker je dat ze echt zijn. Ik heb zestien honderd bij me, mijn hele bezit, en dat heb ik eraan gewaagd, om naar... daarginder te gaan.

Hij wees met een vaag gebaar naar het noorden, en dat was niet eens nodig dat wist O'Kelly uit een lange ervaring.

Zijn kleine, zwarte ogen waren beginnen te fonkelen, en hij sloeg de oogleden neer, om het hebzuchtig glanzen van zijn blikken te verbergen voor die armzalige zwerver, die zijn spaarduiten wilde wagen, terwijl hij blijkbaar zo zwak was, dat hij nauwelijks op zijn benen kon staan.

Hij gluurde de vreemdeling nog eens van tussen zijn half dichtgeknepen ogen aan en vroeg toen langzaam:

— Zou jij dus een slede willen hebben?

— Zo gauw mogelijk. Ik heb al overal gevraagd, en niemand kan me helpen.

— Wilde je alleen gaan?

— Helemaal alleen.

— Is het je bekend dat er tegenwoordig vijfenzeventig dollar voor een hond wordt betaald? En nog eens vijfenzeventig dollar voor een goede slede?

De zogenaamde zwerver krabde zich eens achter de oren, scheen een ogenblik besluiteloos, en zei toen met een diepe zucht:

— Wat moet, dat moet. Zonder honden zie ik er geen kans toe, daar ben ik al te oud voor, en ik ben niet helemaal gezond. Kunt u mij aan een slede helpen?

— Misschien wel... maar nu niet... morgenochtend pas. Zie je... de slede is eigenlijk al aan een ander beloofd, en als die vannacht niet komt... dan kun

jij ze krijgen... als je er wat op toelegt. Vijfenzeventig dollar voor ieder van de tien honden, en nog eens vijfenzeventig voor de slede. Je kunt wel bij mij overnachten.

Raffles zag zeer goed de verraderlijke, moorddadige gloed in de kleine oogjes van de sheriff, maar hij deed alsof hij niets had gezien, scheen een ogenblik na te denken, en zei toen:

— Dat was ik eigenlijk al van plan, maar dan moet ik eerst de slede zien, en ook de honden, want ik laat me geen knollen voor citroenen verkopen. Ik heb verstand van honden.

Het leek of de ander eerst toornig wilde weigeren, maar toen bedacht hij zich en zei schouderophalend:

— Je mag ze gerust zien. Kom maar met me mee. Ik zal ze je laten kijken, maar dan blijf je ook bij mij vanavond, want ik wil niet dat er over gesproken wordt.

— Daar denk ik natuurlijk niet aan, zei Raffles op levendige toon. Dacht je dat ik wilde dat een ander me voor zou zijn? Met geen tien paarden zouden ze het uit mij krijgen.

— Daar heb je ook gelijk aan, ouwe, dat zou in je nadeel zijn. Vooruit dan maar.

Hij luidde met een klein belletje, en een negerkelner kwam opduiken uit een kelderluik en nam zijn plaats in.

O'Kelly had Raffles gewenkt, en hij stond reeds op het punt, zelf de smalle trap af te dalen, die naar omlaag voerde, toen hij zich weer bedacht, om de toonbank heenging, op de andere toetrad, en op scherpe toon vroeg, snel zijn revolver trekkend:

— Heb jij wapens bij je?

Reeds betastte hij hem van alle kanten met een vaardige hand, als iemand die het meer gedaan heeft.

— Wat dacht je, dat ik ongewapend liep in een land als dit? was de weder-vraag van Raffles, die wel begreep dat hij niet kon loochenen, want zijn grote revolver maakte een dikke bult in zijn zak.

O'Kelly had het wapen al gevonden, haalde het te voorschijn, en bekeek met naijverige blik het fraaie, nog nieu-

we wapen, een colt van de beste hoedanigheid.

Hij liet een zacht gefluit horen, keek Raffles weer een ogenblik wantrouwend aan en zei toen:

— Dat is mooi spul, baas. Je vindt het zeker wel goed, dat we dat zolang hier in de toonbankla leggen? Ik ben niet voor niets een paar maanden sheriff hier, ik weet wat er te koop is. Ziezo, nu weten we wat we aan elkaar hebben en loop nu voor me uit, de keldertrap af.

Raffles was een te verstandig man om niet in te zien, dat hij dwaas zou doen, ook maar de minste tegenzin te tonen, of te aarzelen. Misschien had hij er wel over gedacht, de sheriff eenvoudig neer te slaan, als de honden inderdaad van Jack Steele bleken te zijn, maar dat zou nu niet gaan, nu er een man met een zesloopsrevolver achter hem liep. Hij zou de zaak alleen tot later moeten uitstellen, dat was alles.

Hij ging dus de trap af, als iemand die slecht ter been is, kreunend en zuchtend, en belandde in een zeer grote kelder.

Het was hier koud, er werden wijnen bewaard, vaten bier, geweldige repen spek en andere zaken, en er was geen ander licht dan dat van een kleine petroleumlamp, die in het midden van de zoldering afhing.

— Die deur daarginds, neen, blijf maar voor mij uitlopen, ik heb liever niet dat je zo dicht achter me gaat, zei de sheriff spottend. Hier zijn we er al. Zie je wel hoe goed ik voor hen zorg?

O'Kelly had de deur reeds geopend met een zware sleutel, die in het slot stak, en bij het schemerachtige licht zag Raffles onmiddellijk tien mooie sterke honden, die daar gerust op een hoop slijpen in een soort bijkelder, waar lege pakkisten stonden. De honden waren echte Samoeden, geelwit, en de slede, die rechtop tegen een der wanden stond, was nieuw, en pas met vernis bestreken...

Raffles behoefde niet eens de letters te zien, om te weten, dat slede en honden het eigendom moesten zijn van zijn jonge vriend de pelsjager.

— Bijten ze? vroeg Raffles, terwijl

hij aarzelend een stap over de drempel deed.

— Ik zou er tenminste nog maar niet al te dicht bijkomen, nu ze slapen, zei O'Kelly grinnikend.

— Het lijken me stevige, grote honden toe. Wat is dat voor een slag? Het lijken wel grote Keeshonden.

— Houd het daar dan maar voor, zei de sheriff langs zijn neus weg. Als ze maar goed trekken. Voor de prijs krijg je het tuig erbij.

Een paar van de honden waren opgestaan en rekten zich geeuwend uit.

— Ja, het zijn gespierde beesten, zei Raffles vol bewondering.

Een paar malen had hij van terzijde naar O'Kelly gekeken, maar ook die hield hem voortdurend scherp in het oog, met zijn revolver ter hoogte van zijn heup, en Raffles liet ieder opzet varen, hier en thans een overval te wagen. Niet alleen zou O'Kelly bij de minste verdachte beweging vuren, maar het zou hem ook bijna onmogelijk zijn, hier geheel alleen de slede en de honden weg te voeren.

Hij keek nog eens snel in het rond, en zag een tweede, lage deur in het bijkeldertje, die waarschijnlijk een gemakkelijker weg naar buiten opleverde.

Nu hij dit eenmaal wist nam hij zich voor, desnoods met geweld nog diezelfde avond de slede en de honden terug te vorderen. En als hij er iets aan doen kon, zou hij wel zorgen, dat deze misdadige politiebeambte, die notabene moest zorgen voor de orde en de rust in zijn streek, zo spoedig mogelijk aan de dijk werd gezet.

— Ik denk dat ik ze neem, als die andere reflectant me tenminste niet voor is geweest, riep hij. Dat spul ziet er best uit. Maar heb je geen kleinere slede?

— Neen, dat is alles wat ik heb, zei O'Kelly kortaf. Maar ik zeg maar, beter te groot dan te klein. Heb je het gezien? Dan maar weer naar boven. Neen, loop vooruit, ik houd niet van die grapjes.

Raffles moest weer voor gaan, met de wetenschap, dat de loop van de zesloopsrevolver zich op geen duim afstand van zijn rug bevond.

Het was geen prettige gewaarwording en hij haastte zich dan ook, de smalle trap op te gaan.

Er waren nu nog meer lampen in de gelagkamer opgestoken, want buiten was het bijna geheel donker.

O'Kelly trok de lade open, nam er grijnslachend de revolver uit, en stak hem Raffles toe met de woorden:

— Daar heb je je propeschleter, zift er maar zuinig mee.

Raffles nam het wapen aan. Hij had een buitengewoon fijn gevoel in zijn vingers, en hij wist onmiddellijk op hetzelfde ogenblik, dat iemand de zes patronen van zwaar kaliber uit het wapen had genomen.

Waarschijnlijk was dit gedaan door de negerbediende op een zwijgende wenk van de sheriff, voor deze achter Raffles de trap afdaalde.

Zonder dat er een spier op zijn gezicht vertrok, liet hij het wapen weer in zijn zak glijden, en zei:

— Ik kom om tien uur terug, dat beloof ik je.

— Kun je niet dadelijk blijven? vroeg O'Kelly, met een poging om vriendelijk te zijn.

— Dat kan niet. Ik moet eerst mijn bagage gaan halen.

— Waar heb je die dan gelaten? vroeg de sheriff, onmiddellijk op zijn qui-vive.

— In het huis van een vriend van me, die vanmiddag al noordwaarts is gegaan en me op zou wachten in Circle, tachtig mijl van hier.

— Mooi zo, zei O'Kelly, blijkbaar opgelucht. Heb je hier anders nog vrienden.

— Geen sterveling, zei Raffles.

— Je hebt in elk geval een vriend in Circle die op je wacht, en als alles goed gaat, dan kun je hem over een paar dagen al weer terugzien. Tot straks dan.

— Tot straks, sheriff.

Raffles, zijn rol tot het laatste ogenblik volhoudend, strompelde de gelagkamer uit. O'Kelly keek hem met fonkelende ogen na, leunend op zijn toonbank, en bromde tussen de tanden:

— Twaalfhonderd dollar, een aardig duitje om mee te nemen. Mijnheer de

zwerfer, wie weet wacht jouw vriend in Circle wel vruchteloos op je.

Raffles was intussen reeds de trap afgegaan, en ook hij bromde iets voor zich heen.

— Jij bloeddorstige schurk, jij zou wel willen dat ik vannacht onder jouw dak doorbracht. Ik heb heel goed gezien wat er in jouw ogen te lezen viel. Wij hebben nog een appeltje met elkaar te schillen en ik ken iemand, die nog vannacht zijn slede terug heeft.

Hij strompelde langzaam verder, en daar hij een buitengewoon goed geheugen voor plaatselijke gesteldheden had, begreep hij, dat de kleine kelder een uitgang moest hebben naar een soort achtererf, waar hij nu juist langs liep, en dat door een lage schutting van een zijweg was gescheiden.

De duisternis was wel niet volkomen, en zou dat ook de gehele nacht niet worden, maar hij had toch enige moeite om een eind verderop Henderson en Brand te ontwaren, die daar nog op post stonden, zo geduldig als goede waakhonden, want aan een openbare verlichting deed men in Dawson nog altijd niet, met uitzondering van een paar kleine pitjes aan het begin en het einde van de grote weg, die dwars door het dorp liep.

Raffles sloeg schijnbaar geen acht op de twee mannen, die hem op enige afstand weer begonnen te volgen, en pas toen hij zich had overtuigd, dat niemand hem was nagegaan, en hij zich weer in een zijstraat bevond, hield hij zijn stappen in, zodat zijn beide trouwe metgezellen hem spoedig konden inhalen.

— Nu? vroeg Brand nieuwsgierig en op zachte toon.

— Het is zoals ik vermoedde; die schurk O'Kelly heeft de honden in zijn kelder, en ook de slede.

— Dat is buitengewoon brutaal. Denkt de kerel er dan helemaal niet aan, dat hij vroeg of laat die beesten naar buiten zal moeten brengen?

— Dat zelfde is mij ook in de gedachte gekomen, Brand. Ik kan het alleen verklaren door aan te nemen dat het louter een lafhartige wraakneming is,

en dat hij de ongelukkige honden wil vergiftigen of van honger wil laten omkomen. Dat is de manier waarop zich de zoon van een sheriff over een blauwtje wreekt. En laten wij nu spoedig voortmaken. Jack zal wel verheugd zijn, dat wij hem dit nieuws kunnen mededelen.

— Geloof je dat de sheriff die honden en de slede weer goedschiks zal afgeven? vroeg Brand hoofdschuddend.

— Wij zullen hem er wel toe dwingen, Brand, zei Raffles kortaf. Wij zijn met ons vieren en als het kan zullen wij bij verrassing te werk gaan.

— Heb je zijn zoon gezien?

— Neen, die was er niet. Die scheen met een paar van zijn kornuiten op een of andere onderneming uit te zijn. Maar daar is het huis van onze vriend al. Het overige zal ik je wel vertellen waar hij bij is.

De drie mannen spoedden zich voort en een paar minuten later stonden zij aan het begin van een weggetje in de sneeuw, dat van de heg naar de voordeur leidde.

Op hetzelfde ogenblik slaakte Brand een onderdrukte kreet van verbazing en schrik.

— Wat is er? vroeg Raffles, aanstonds naar zijn revolver grijpend.

— Zie je dan niet dat de voordeur openstaat?

Zonder iets te zeggen was Raffles met een paar sprongen bij de deur, die inderdaad op een paar handbreedten openstond.

Hij wilde deze haastig verder openduwen, maar de deur ondervond tegenstand.

Het was alsof er iets achter lag, dat belette haar geheel te openen.

Raffles bukte zich in de duisternis, terwijl hij zijn hand uitstreekte, die hij reeds van de handschoen ontdaan had, maar hij trok ze bijna aanstonds met een gesmoorde kreet van afgrijzen terug, iets kleverigs, vochtigs had zijn vingertoppen beroerd.

Met zachte stem riep hij naar buiten:

— Kom direct binnen. Er moet hier iets vreselijks gebeurd zijn, maar ik weet nog niet wat het is. Wees voorzichtig. Het is hier stikdonker.

Hij moest zelf over het voorwerp nu heenstappen dat de gang ten halve versperde en de beide mannen volgden hem zo vlug zij maar konden.

— Doe de deur dicht, beval Raffles.

Nauwelijks had Henderson de deur gesloten, of Raffles streek een lucifer aan, en ontstak het gaslampje in de gang, een weelde, welke het jonge echtpaar zich sedert een paar maanden veroorloofd had.

Bijna tegelijk slaakten de drie mannen een kreet van ontzetting.

Op zijn rug uitgestrekt lag daar Jack Steele, in zijn duffel gekleed. Hij was blootshoofds. Uit een brede wond in de zijde vloeide traag een bloedstroompje, en naast hem lag een breed mes, met bebloed lemmet, dat waarschijnlijk zoeven pas uit de wond was geraakt, bij het openen van de deur.

Het was echter onmiddellijk te zien dat de jonge pelsjager niet dood was, want alle kleur was nog niet van zijn gelaat verdwenen, en hij ademde zwaar.

— Jij aan de voeten Henderson, beval Raffles kortaf, voorzichtig, dat de wond niet rekt. Brand, doe de deur van de kamer open, neen, het behoeft niet, ik zie dat deze al open is, nu, men behoeft niet te vragen wat hier is gebeurd.

Zwijgend traden de drie mannen het vertrek binnen, dat die ochtend zulk een vriendelijke indruk op hen had gemaakt, met zijn keurige gordijnen, zijn helder geboende vloer, zijn aardige snuisterijen.

Thans lagen alle meubelen overhoop, en men kon dadelijk zien dat hier een hevige worsteling had plaats gehad.

Van de jonge vrouw was geen spoor te ontdekken.

De zware luiken waren voor de ramen, en het was dus niet te verwonderen dat er van het schreeuwen van de ongelukkige Molly daarbuiten niets was gehoord.

Op de tafel, duidelijk zichtbaar onder het licht van de lamp, die Brand onmiddellijk had aangestoken, lag de revolver van de jonge pelshandelaar, met alle kamers gevuld.

Het was duidelijk dat hij onverhoeds overvallen was, en waarschijnlijk on-

middellijk was neergestoken, voor hij aan tegenweer had kunnen denken.

Misschien had het jonge vrouwtje zich met dat wapen willen verdedigen, maar de schurken hadden het haar natuurlijk spoedig genoeg weten te ont-rukken.

Nu pas, maar helaas te laat, begreep Raffles de volle betekenis van de weinige woorden, die hij daar aan de toon-bank had zien wisselen tussen de sher-iff en zijn twee vrienden.

Dit was de onderneming geweest, waarvan zij grijnslachend gesproken hadden, dit was de zaak, waarbij Jim O'Kelly betrokken was.

Voor een kort ogenblik voelde Raf-fles zulk een verschrikkelijke woede bij zich opkomen, dat hij zich uit alle macht moest beheersen, om niet onmiddellijk naar de Saloon van de sheriff te snellen, en die schurk de hersens te ver-brijzelen met de kolf van zijn revolver.

Hij beheerste zich echter met boven-menselijke inspanning, want hij begreep dat zijn eerste plicht moest zijn, voor de gewonde te zorgen.

— Kijk jij eens of je de verbandkist kunt vinden, Brand. Henderson, ga zien of onze honden en de slede er nog zijn.

Terwijl de reus toetrad op de verbin-dingsdeur, opende Brand enige kasten en ontdeed Raffles de gewonde van de duffel, vervolgens van zijn zware, wol-len jas, en toen voorzichtig van het vest van otterbont.

Nu moest hij nog behoedzaam het flanel en het witte hemd verwijderen, en toen slaakte hij een zucht van ver-lichting, al dat dikke goed had de kracht van de stoot, die bovendien in schuinse richting was toegebracht, aanmerkelijk gebroken, en het was een betrekkelijk onbeduidende wond ter hoogte van de vijfde rib, en volstrekt geen edele delen waren geraakt.

Het is waar, als zij een uur later waren gekomen, zou Jack misschien zijn doodgebloed, maar nu kwam Brand reeds ijlings aanlopen, met het blikkeñ verbandkistje, Raffles waste de wonde uit, verbond deze zorgvuldig, richtte zich na enkele minuten op, en zei, ter-wijl hij wees op de reeds terugkerende

lichte kleur op de wangen van de ge-wonde:

— Een paar dagen rust, en hij is weer de oude.

— Onze honden zijn er nog, mylord, en de slede gelukkig ook, kwam Hen-derson berichten, die de schuur onder-zocht had.

— Dan hebben de honden niet ge-blaft, of de kerels hebben het in de op-winding van de strijd niet gemerkt, riep Raffles uit. Nu moeten wij aanstonds aan het werk vrienden. Het is een groot geluk, dat de aanslag onmogelijk veel langer dan een kwartier geleden heeft plaats gehad, en dat wij weten wie de daders zijn. Brand, ik zal verplicht zijn, je bij onze vriend Steele achter te laten, niet alleen om hem wat in te geven van het drankje, dat ik hier gereed heb ge-maakt, maar vooral om hem te kalmeren zodra hij tot bewustzijn zal zijn geko-men. Breng hem vooral onder het oog, dat hij zelfmoord pleegt, als hij zich nu al te veel beweegt, want er zou een ader dicht bij de vrij grote wond zich kunnen begeven, en dat zou hem noodlottig kun-nen zijn. Tracht hem gerust te stellen door hem te zeggen, dat wij weten wie het deed, en dat Henderson en ik er op uit zijn, en er vast op rekenen, hem zijn jonge vrouw nog deze nacht in de armen te voeren. Zeg hem tenslotte dat ik gezworen heb, die sheriff duur te laten boeten, voor zijn misdrijven. Al zou ik het tegen zijn hele politiemacht moeten opnemen, zij zullen hier in Dawson bemerken, dat John Raffles in hun mid-den is.

Raffles had onder het spreken zijn re-volver opnieuw geladen, en deelde nu in haastige bewoordingen aan Brand mede, wat er in de gelagkamer van 't lo-gement van de sheriff was voorgevallen.

Toen hij zweeg vroeg Brand, die zich-zelf nauwelijks meester was:

— Geloof je dat zij Molly daar heb-ben gebracht?

— Dat geloof ik haast niet, tenzij Jim O'Kelly in het huis van zijn vader woont. Is dat het geval, dan zal hij haar zeker daarheen hebben gebracht. De be-zitting van de sheriff bestaat niet alleen uit het logement, maar uit nog een aan-

tal huizen en schuren op het erf, en wij moeten onmiddellijk gaan onderzoeken waar ze kan zijn. Nooit zou ik het mezelf kunnen vergeven, als wij haar niet uit de klauwen van die kerels redden, want altijd zou ik moeten rondgaan met de gedachte, dat ik van tevoren had kunnen weten, wat er zou gebeuren.

— Kun je werkelijk mijn hulp niet gebruiken, Edward? vroeg Brand.

— Beste Charles, je kunt me thans de beste hulp bewijzen door voor Jack te zorgen, antwoordde Raffles, wijzende op de gewonde, wiens oogleden begonnen te knippen.

Hij komt al bij, vertel hem alles,

maar houd hem kalm, houd hem om godswil kalm. Kom mee, James, wij zullen de atmosfeer daarginds eens wat gaan verontrusten. Ben je gewapend?

— Ik heb mijn mes, mijn knuppel, en mijn revolver, mylord, zei Henderson met een verschrikkelijke stem. Ik zal ze alle drie weten te gebruiken ook, als het nodig mocht zijn.

— Op weg dan. En jij Brand, je verdedigt dit huis tot je laatste patroon, als zij soms terug mochten komen. Vooruit.

Met die woorden snelde Raffles heen, door Henderson op de voet gevolgd.

HOOFDSTUK IV

TWEE GEVANGENEN

Zodra de twee mannen de weg weer bereikt hadden, knipte Raffles zijn zaklantaarn aan, en bij het licht daarvan bespeurde hij al spoedig de sporen van vier of vijf paar voetstappen, die nogal schots en scheef door elkaar liepen.

Die konden natuurlijk alleen afkomstig zijn van de kerels, die zich van Molly hadden meester gemaakt.

Zelfs hier scheen het vrouwtje nog tegenstand te hebben geboden.

Over een afstand van een meter of twee, drie zag men de indrukken van haar kleine voeten, en toen hielden zij plotseling op.

Op die plek was zij zeker van de grond gelicht, en weggedragen.

Voor zover Raffles kon nagaan liepen de voetstappen vervolgens naar het veld, maar het viel moeilijk te zeggen, of die wel van de ontvoerders afkomstig waren, daar het veld natuurlijk ook door anderen belopen was, bijvoorbeeld door Raffles en zijn beide vrienden zelf.

Terwijl zij zo voortliepen, vroeg Henderson plotseling:

— U was immers een kwartier geleden nog in de saloon, mylord?

— Ja zeker, James.

— Dan kunnen zij het meisje daar in geen geval hebben binnengebracht,

anders hadt gij het moeten merken.

— Dat is een heel schrandere opmerking van je en zij is volkomen gerechtvaardigd, zei Raffles nadenkend. Maar al is zij niet in het logement zelf gebracht, hetgeen ik ook zeker had moeten zien, zij kan naar een der bijgebouwen zijn vervoerd, of naar de woning van de zoon. Nu zullen wij eens spoedig een plannetje beramen, dat, naar ik hoop, zal slagen.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen hij plotseling zweeg, Henderson beet greep, en hem naast zich in de sneeuw trok, achter de heg, die het veld, dat zij juist waren overgestoken, scheidde van de hoofdstraat.

Daar kwamen twee mannen aanlopen, die op gedempte toon met elkander spraken en die niet helemaal nuchter schenen te zijn.

Het scherpe oog van Raffles had in die twee kerels onmiddellijk de twee mannen ontdekt, die voor de toonbank hadden gesproken met O'Kelly.

Hij kon zich daarin onmogelijk vergissen. De ene man was lang en mager, en droeg een breedgerande hoed. De ander was veel kleiner, vierkant gebouwd, met een soort Noorse skipet, van duffel gemaakt, en van oorkleppen

voorzien, die met zwarte bandjes onder de kin kon worden bevestigd.

De twee mannen kwamen de kant van het veld op, terwijl zij langs de heg liepen, en waren blijkbaar in een vrolijke stemming.

— Wat zijn dat voor kerels, mylord? vroeg Henderson.

— Die mannen moeten hebben deelgenomen aan de overval, James, zei Raffles op even zachte toon.

De reus wilde reeds opspringen, maar de stalen vuist van Raffles hield hem terug.

— Wacht nog even, laat hen wat dichterbij komen, zodat zij geen gelegenheid krijgen hun revolver te trekken, fluisterde hij heel zacht.

Maar de twee boeven schenen aan geen gevaar te denken.

Zij kwamen lachend en zwaaiend naderbij, en juist toen zij aan de andere zijde langs de heg zouden gaan, zei een hunner vrij luid:

— Nu is het jonge huwelijkspaartje al onderweg, die Jim gaat een goede tijd tegemoet. Wij hadden eigenlijk wat meer moeten vragen, Bud. Ik zal...

Wat de man zou doen is niet zeker, maar in ieder geval moest hij dat voornemen nog geruime tijd uitstellen, want eensklaps voelde hij zich als door een natuurgeweld aangrijpen en over de heg sleuren.

De kleine man wilde vluchten, maar Raffles kon hem juist bijtijds, over de heg reiken, bij zijn pols grijpen, en in een grote boog volgde hij zijn makker.

Zij voelden de koude lopen van twee revolvers tegen hun slapen, en toen klonk de koele stem van Raffles hen in de oren, die op zachte maar dreigende toon beval:

— Noem me onmiddellijk de naam van de plek, waar Jim O'Kelly de vrouw naartoe heeft gebracht of jullie hebben de langste tijd geleefd.

— Hij heeft een huisje in Circle, en daar wil hij haar heenbrengen, jammerde de kleinste, die een echte lafaard scheen te zijn.

— Dat zal je opbreken, Ted, gromde de grootste man woedend, en maakte een beweging, alsof hij zich op de klein-

ste man wilde werpen, maar Henderson behoefde hem slechts in de nek te grijpen, en toen begreep hij, dat hij, althans voor het ogenblik, aan het kortste eind trok.

De kleine man had slechts een paar woorden gesproken, maar zij waren voor Raffles voldoende.

De weg naar Circle was op zijn minst tachtig mijl, er waren enige pleisterplaatsen, zoals Forty Mile en Cudahy, en daar de ontvoerde zeker nog geen vol uur voorsprong had, veeleer minder, kon het niet moeilijk zijn, deze te achterhalen.

Maar Raffles had nog een ander plan, dat eerst ten uitvoer moest worden gebracht, en dat hem erg toelachte, omdat hij aldus twee vliegen in een klap zou slaan.

Dat de kleine man de waarheid gesproken had, hij behoefde er geen seconde aan te twifelen. Hij was geen komediant, die woorden waren gekomen uit de mond van een man, die uit vrees voor de dood de waarheid uitschreeuwde. Trouwens, nu meende Raffles zich ook wel te herinneren, van een ervaring van twee jaar geleden, van de jonge O'Kelly, toen zijn vader nog geen sheriff was, en te Circle woonde, tachtig mijl verder aan de Joekon.

Hij keek nog eens naar de twee kerels, toen haalde hij met een snelle beweging hun revolvers uit de holsters.

— Loopt voor ons uit. En denkt er om, bij de minste poging om je te verzetten ben je er geweest. Vlug een beetje, wij hebben vanavond nog meer te doen, zei Raffles.

Niets begrijpend van alles wat er in die enkele minuten was voorgevallen, liepen de twee mannen haastig het veld over, met de dreiging van de twee revolverlopen in hun rug.

Raffles liet hen haast maken.

Vijf minuten later stonden zij dan ook alweer voor het blokhuis van Jack Steele.

Raffles ging Brand voorbij, die eerst de voordeur voor hem had geopend en in de grootste verbazing naar de beide gevangenen keek, die met sombere blikken naar de grond keken, maar zijn ei-

gen verwondering was bijna nog groter, toen hij Steele recht overeind zag zitten.

— Wat is dat nu? riep hij op een toon van verontwaardiging. Wil je wel eens dadelijk weer gaan liggen, Steele.

De pelsjager strekte zich weer uit, maar hief tegelijk zijn hand naar Raffles op, en vroeg met sidderende stem:

— Is zij daar, mylord? Is zij gevonden?

Raffles had natuurlijk liever zijn titel niet horen noemen, maar het was nu te laat, en het kwam er ook niet op aan, zolang die kerels zich niet konden bewegen, die daar nu in een hoek waren gedreven, en door Henderson werden bewaakt.

— Neen, zij is helaas nog niet bij ons, Steele, maar nog vannacht zullen wij haar zeker hebben bevrijd.

— Waar is zij dan nu? drong de pelsjager aan.

— Onderweg naar Circle, met de zoon van de sheriff.

Steele kwam weer overeind zitten en zei kortaf:

— Als gij hen nagaat, dan ga ik met u mee.

— Maar dat is krankzinnigheid, riep Raffles uit. Je bent gewond en je hebt groot bloedverlies geleden.

— Het heeft niets om het lijf, riep Steele koppig. Het is maar een onbetekende vleeswond. Ik heb waarachtig wel meer ondervonden, en uw drankje heeft me verbazend veel goed gedaan. Geen tien paarden zouden mij hier kunnen houden.

— Dat vertelt hij me nu al tien minuten, zei Brand schouderophalend. Hij zegt dat het een schram is, en dat hij zich gedragen heeft als een jonge juffrouw, door zijn bewustzijn te verliezen.

Raffles was op Steele toegestapt, keek hem een ogenblik aandachtig aan, voelde hem de pols, en aan de uitdrukking van Steele's gezicht zag hij wel, dat hij hem eerder zou benadelen dan goed doen, als hij hem niet toestond, hem en de twee anderen te vergezellen.

Vervuld van bewondering voor de verbazende vitaliteit van die zoon der

wildernis, die reeds nu een tamelijk ernstig bloedverlies te boven scheen te komen, zei hij op ernstige toon:

— Luister eens, Steele, het zou natuurlijk beter zijn, als je hier op zijn minst een dag bleef liggen, maar, als je me op je woord belooft, rustig in de slede te blijven liggen, zonder je te verroeren, tot de tijd van handelen is aangebroken, en je dan ook strikt naar mijn aanwijzingen te gedragen, dan kun je met ons meegaan.

Steele greep de hand van Raffles, die hij dankbaar drukte, en zei:

— Ik zou hier ook zeker van ongeduld en wraakzucht gestorven zijn, mylord. Trek mij mijn pels aan. Ik geloof dat ik zelf wel naar buiten zou kunnen lopen. Komen die twee kerels met die gemene tronies hier een kopje thee drinken?

— Dat eigenlijk niet, Steele, zei Raffles glimlachend. Dat zijn de twee schurken, die bij de ontvoering van je vrouw geholpen hebben. Blijf rustig liggen, of ik trek het verlof om ons te vergezellen in.

Steele was namelijk half overeind gekomen, terwijl zijn ogen van woede flikkerden, en nu riep hij uit:

— Die lange schurk geloof ik te herkennen. Daar hebt gij een goede vangst gedaan. Maar wat moeten zij hier uitvoeren?

— Hier blijven, tot wij met alles gereed zijn, zei Raffles lakoniek. Zij zouden ons in de weg lopen bij wat ik nog te doen heb. Wij moeten je slede hebben, Steele en wij moeten de vader van die bandiet hebben.

— Wat moeten we met hem doen? riep Brand verwonderd uit.

— Hij zal als gijzelaar dienst doen, zei Raffles kortaf.

— Dat is een prachtig idee, als gij hem maar in handen kunt krijgen, riep Steele opgewonden.

— Wij zullen het althans beproeven. Brand, help onze vriend James eens bij het binden en knevelen van die kerels, en doe het stevig. Zou je in staat zijn, Steele, gedurende een kwartiertje of misschien iets langer de taak van cipier op je te nemen?

— En van scherpreechter ook, als het moet, zei Steele grimmig.

Henderson was reeds begonnen met zijn taak, en op tamelijk hardhandige wijze bond hij, door Brand geholpen, de armen van de kerels zo stevig op hun rug bijeen, dat zij nog maar nauwelijks konden ademhalen.

Hun eigen halsdoeken werden hun voor de mond gebonden, en toen moesten zij plaatsnemen in een hoek tegenover de rustbank, waarop Steele lag uitgestrekt, zodat hij iedere beweging van hen kon volgen.

Hij kreeg zijn geladen revolver in de hand, en glimlachte tevreden.

— Maak zoveel mogelijk voort, mylord, ik brand van ongeduld om een woordje met die Jim O'Kelly te spreken, riep hij uit.

— Aan ons zal het niet liggen, Steele. Brand, laad de slede weer op, span de honden in, zodat alles gereed is om bij onze terugkeer onmiddellijk op weg te gaan.

— Maar als de gelagkamer nu eens vol staat met vrienden van O'Kelly mylord, riep Steele ongerust uit.

— Wij zullen niet zo dwaas zijn, om in een volle gelagkamer ruzie met hem te zoeken, antwoordde Raffles, met een geruststellend gebaar. Is alles nu klaar? Haast je wat, Charles.

De jongeman was bezig in het aangrenzende schuurtje de honden in te spannen en alles klaar te leggen om aanstonds te kunnen vertrekken.

Nog een paar minuten, en toen vertrok het drietal, sloot de voordeur zorgvuldig, en begaf zich naar de hoofdstraat.

Het was al tamelijk laat in de avond, bijna acht uur, en ofschoon zij nog altijd niet gegeten hadden, dachten zij nu alleen maar aan het volbrengen van de daad.

Zij kwamen slechts zeer weinig personen tegen, want het was fel koud, en iedereen had zijn warme woning opgezocht.

Bij de heg gekomen, die het veld van de hoofdstraat scheidde, hief Raffles de hand op, en zei zacht:

— Nu zullen wij eens zien hoe de

zaken staan. Wacht mij hier even.

Raffles stapte over de lage heg, volgde over enige tientallen stappen de hoofdweg, en bemerkte al spoedig dat het vrolijk moest toegaan in de gelagkamer van de Vergulde Eenhoorn, zoals O'Kelly zijn logement had gedoopt.

Alle lampen brandden, de kachel leek gloeiend te zijn gestookt, want ondanks de felle koude, kon men hier en daar door de kleine ruiten heen naar binnen kijken, daar, waar de ijsbloemen er geen vat op hadden kunnen krijgen.

In een hoek draaide een klein orkestrion, en bij de klanken daarvan stampden een twintigtal kerels met rode drankgezichten, en elkander om het middel vasthoudend met hun voeten op de grond.

Er waren twee vrouwen, in verschoten zijden japonnen, met goudlovertjes bestikt, die ook mededansten, en op een soort van podium, met een bonte lap als gordijn er voor, stond een oude-piano.

O'Kelly zelf stond achter zijn toonbank, met zijn eeuwige sigaar in zijn mondhoek en liet zijn veldheersblikken door het ruime vertrek gaan.

Naast hem stond zijn negerbediende, die grijsde, zodat al zijn grote, sneeuw-witte tanden zichtbaar werden.

Het was duidelijk dat de sheriff in een allerzonnigst humeur was, want zijn ogen schitterden. Nu en dan zong hij brullend mee met het orkestrion, terwijl hij met zijn vuist op de toonbank sloeg.

— Nu, hij ziet er juist uit als een man, die een kleine opfrissing dringend nodig heeft, mompelde Raffles zacht voor zich heen. Wij zullen het spel aanstonds laten beginnen.

Raffles sloop weer terug naar Brand en Henderson, die hem vol ongeduld wachtten, en zei:

— Nu zal ik jullie beiden eerst naar het achtererf brengen, want daar ergens moet de uitgang zijn van de kelder, waarin hij vanmiddag de slede en de honden van Steele verborgen had. Ik zal trouwens het sein wel geven, en jullie behoeven alleen maar op te letten.

Zwijgend gingen de drie mannen verder, en tenslotte bracht Raffles Hen-

derson en Brand achter een lage schuur, een soort garage, van plaatijzer, die waarschijnlijk alleen 's zomers werd gebruikt, als de wegen weer begaanbaar waren.

De maan stond als een melkwitte schijf aan de hemel, groot en vol, en alle voorwerpen waren op tamelijk verre afstand duidelijk te onderscheiden.

Er waren daar verscheidene deuren te zien, maar het viel natuurlijk niet te zeggen, welke daarvan naar de kelder voerde.

— Nu hebben jullie niets anders te doen dan op te letten. Binnen tien minuten hoop ik iets van mij te kunnen laten horen. Mocht alles mislopen, mocht de sheriff achterdocht krijgen, dan zal er wel geschoten worden en dan komen jullie mij natuurlijk door de gewone ingang te hulp.

Raffles knikte hen nog eens toe, en toen keerde hij terug op zijn schreden, bereikte na een vijftigtal passen de hoofdweg, en ging onverschrokken het logement binnen.

Hij had zich in het huis van Steele voorzien van een klein bundeltje, gevuld met waardelooze rommel, geknoopt in een geruiten doek, en dat moest nu doorgaan voor zijn bagage.

Hij knipperde tegen het licht, baande zich schuchter een weg tussen de dansende mannen door, en bereikte tenslotte het reusachtige buffet.

De sheriff, die blijkbaar ver van nuchter was, zag hem al in de verte aankomen, trok hem haastig achter de toonbank, en zei op joviale toon:

— Zo, ben je daar, goudgraver. Blijf je bij me overnachten?

— Ja, mijnheer O'Kelly, zei Raffles. Ik denk dat ik de honden en de slede koop. Of... is die andere gegadigde mij soms voor geweest?

— Maak je maar niet ongerust vriend, het hele stel staat beneden nog op je te wachten. Ga nu mee, dan zal ik je je kamer aanwijzen.

— Ja maar, wacht eens, nu ik de honden koop, wil ik liever in de onmiddellijke nabijheid zijn, wierp Raffles tegen. Je zult beneden wel een paar bossen stro hebben en ik heb hier een deken.

Ik ben helemaal niet veeleisend en ik zal je betalen alsof ik in een van je kamers geslapen had.

De sheriff scheen zich even te bedenken.

Toen verscheen er eensklaps een vals licht in zijn ogen.

Hij liet zijn blik snel door de gelagkamer gaan, waar alles danste en zong, schreeuwde en dronk, lichtte haastig het luik in de vloer op, greep een kaarslantarn, die er naast op de vloer had gestaan, en zei:

— Als je bang bent dat ze je vannacht je honden zullen afstelen, kom dan maar met me mee. Je kunt gerust daar beneden slapen, als het je eigen verkiezing is. Er is stro zat, en je kunt nog een deken extra krijgen. Loop maar vooruit, ik zal je bijlichten.

Raffles begon het trapje af te dalen.

Hij had goed op alle bewegingen van de schurk acht geslagen, en hij had hem naar zijn breed mes zien tasten, dat in een lederen schede, links in zijn gordel stak.

— Hij wil zeker geen leven maken, overwoog Raffles kalm bij zichzelf. Hij heeft twee vrienden in de kroeg, maar daar durft hij het toch zeker niet op aan laten komen. Des te beter.

Langzaam strompelde hij voort, als iemand, die niet al te goed ter been is.

Toen O'Kelly een trede of vier was afgedaald, stond hij een ogenblik stil, liet het luik boven zich neer, en ging toen verder.

— Hij denkt heel slim te zijn, en hij stapelt de ene stommitieit op de andere, zei Raffles tot zichzelf. Hij wil zeker voorkomen dat men daarboven enig gerucht hoort.

De tamelijke steile trap was veertien treden hoog. Op de derde van onderen, stond Raffles op zijn beurt even stil, en hoestte, met de hand op zijn hart gedrukt.

— Loop nu maar door, zei O'Kelly ongeduldig. Strak kun je onder de dekens kruipen, ik zal je een warm glas wijn laten brengen.

Inplaats van door te lopen, draaide Raffles zich bliksemsnel om, rekte zich zo hoog hij kon uit, en sneller dan de

gedachte had hij het mes uit de schede gerukt.

O'Kelly slaakte een doffe kreet van woede, en hij verloor een paar kostbare seconden doordat hij de lantaren in de rechterhand droeg.

Hij moest die eerst omwisselen om naar zijn revolver te grijpen.

Maar daartoe liet Raffles hem niet de tijd.

Hij had het mes reeds weggegooid, en juist toen de sheriff de kolf van zijn revolver had gegrepen, rustte zijn hand op die van O'Kelly.

Als stalen veren knepen de gespierde vingers van Raffles om de pols van de moordenaar, en toen liet O'Kelly de kaarslantaarn los in zijn poging om zich te verzetten tegen die onverwachte aanvaller, die over geweldige krachten scheen te beschikken.

Het glas van de lantaren brak, maar de kaars bleef branden, liggende op de lemen vloer, aan de voet van de trap.

De strijd om de revolver duurde slechts kort, want Raffles rukte O'Kelly aan diens lederen gordel naar zich toe en sloeg hem met de vrije linker vuist uit alle macht neer.

Hij voelde onmiddellijk aan het ver-slappen van het lichaam in zijn greep, dat zijn vuist de juiste plek had ge-raakt.

Bijna had de oude schelm hem in zijn val meegesleurd, toen hij de vier on-derste treden meer afviel dan wankelde.

Raffles nam hem onmiddellijk zijn re-volver af, en bond stevig zijn polsen op zijn rug bij elkaar.

Toen ontknoopte hij de rode hals-doek, die O'Kelly droeg en duwde hem deze in de mond.

Tenslotte bond hij ook zijn enkels vast, richtte zich tevreden op, en mom-pelde handen wrijvend:

— Dat is nog gemakkelijker en vlug-ger gegaan dan ik dacht. En nu snel ver-der.

HOOFDSTUK V

DE ACHTERVOLGING

Raffles raapte de omgevallen kaars op, stapte naar de verbindingsdeur toe, en zag tot zijn blijdschap dat de sleutel nog in het slot stak, evenals die namid-dag.

Hij opende de deur, en daar stonden en lagen de honden, die blijkbaar die dag nog geen eten hadden gehad, want zij gromden, en liepen kwispelstaartend om hem heen.

— Jullie zullen nog even moeten wach-ten, jongens, zei Raffles, een paar van de dieren over de kop strelend. Nog een kwartiertje en je zult je voedsel van je eigen meester krijgen.

Hij ging vlug naar de tweede deur, die met stevige bouten en grendels ge-sloten was, opende deze op een kier. Het licht van de kaars deed hem een soort kippenloop zien, die schuin naar boven liep, en die blijkbaar bestemd was, om er vaten langs naar beneden te rollen. Hij besteede die helling, open-

de nogmaals een deur, zag de sterren fonkelen, en liet de kreet van de sneeuw-hoehoren horen.

Bijna aanstonds maakten zich een paar donkere gedaanten los van de plaat-ijzeren loods schuin tegenover de deur en kwamen snel aanlopen.

— Is het al gelukt? fluisterde Brand met een stem die van blijdschap beefde. Ja, het is al afgelopen. De kerel ligt hier achter me, en hier zijn de slede en de honden. Kom vlug binnen en span ze aan. De arme dieren zijn uitgehongerd. Zij hebben blijkbaar vandaag nog niets gegeten.

Niet zonder moeite werden de honden van de deur gedreven, die nu geopend moest worden, want de honger dreef hen zeker aan, om te vluchten, en op voedsel uit te gaan. Een paar rake tik-ken met de zweep waren nodig, om de dieren tot rede te brengen.

Zij lieten zich gelukkig zonder al te

veel grommen en bijten inspannen. Toen alles gereed was lichtte Henderson het lichaam van O'Kelly die juist weder bijkwam, van de vloer en wierp hem tamelijk onzacht op de slede. Allen moesten nu echter helpen om de tamelijk zware slede tegen de met dwarslatten bespijkerde helling op te krijgen, die naar boven voerde.

Raffles had vrij wat moeite, om de dieren tot stilte aan te manen, want zij waren uitgelaten van blijdschap, nu de koude vrieslucht weer in hun neusgaten drong, en zij blijkbaar voelden, dat zij op weg zouden gaan naar het huis van hun meester.

Zij staken zo snel mogelijk het veld over, en omstreeks tien minuten later verbreedden de honden zich met die van Raffles, en deden zij zich te goed aan de gedroogde vis, die Steele hun zelf dadelijk had voorgeworpen.

Nu begon men haastig alle voorbereidselen te maken voor het vertrek.

Maar Steele kreeg streng bevel, er zich niet mee te bemoeien, en hij moest zich wel houden aan de voorschriften van een man, die hij reeds vroeger als een uitmuntend geneesheer had leren kennen.

Raffles legde hem nog eens een nieuw verband aan, en merkte tot zijn vreugde, dat de wond zich reeds langzaam begon te sluiten. Van wondkoorts zou zeker geen sprake zijn bij een man als Steele, kern gezond, en met een ongehoorlijke leefkracht.

Terwijl de drie mannen door het woonvertrek op en neer liepen, vroeg Brand opgewekt:

— Wat gebeurt er met die twee schoeljes daar in de hoek?

Raffles wierp even een blik in de richting van de twee gebonden gevangenen en zei schouderophalend:

— Het is niet prettig voor hen, maar zij zullen hier toch nog wel een volle dag zo moeten blijven liggen, of althans deze nacht, want ik ben er niet op gesteld, dat de vrienden van O'Kelly ons zo spoedig zullen volgen.

— Ik vrees, mylord, dat zij toch heel gauw de ontvoering zullen bemerken, zei Steele, die weer op zijn rustbank

lag.

— Dat denk ik niet, Steele. In elk geval zullen wij wel een kostbaar uur winnen. Want al zijn klanten waren dronken, men zal hem niet zo spoedig missen, en als men hem mist, dan zal men hem niet dadelijk in de kelder gaan zoeken. Zelfs al vindt men daar de gebroken lantaarn, dan betekent het nog niet veel, want die twee kerels daar in de hoek zijn, voor zover ik weet, met Jim, de enigen, die iets afweten van de diefstal van de honden. In elk geval zullen wij vlug voortmaken. Nu moet ik je er wel op wijzen, arme Steele, dat er, als die kerel daar in de slede althans ooit weer sheriff wordt, van je huis hier, wel niet veel terecht zal komen, tijdens je afwezigheid.

— Daar heb ik op gerekend, mylord, zei de jonge pelsjager zacht. Zij zullen het wel vernielen of in brand steken, die ellendelingen zijn tot alles in staat. Gelukkig heb ik al mijn huiden van het vorige jaar al verkocht, mijn geld staat op een bank, veel van waarde is hier niet te roven. Het is waar, het is jammer van mijn huis, maar ik kan een ander bouwen. Als ik maar eerst Molly terug heb.

— Misschien loopt alles nog wel ten goede af, en kunnen wij bewerken dat die schurkachtige O'Kelly wordt vervangen door een sheriff, die een beter besef heeft van zijn plicht, zei Brand. Zijn wij klaar?

De beide sleden waren geladen. Goed gebonden lag de sheriff op de bodem van het voertuig, dat aan Steele toebehoorde, en hij zelf kreeg een warm, gemakkelijk ligplaatsje tussen wollen dekens en opgerolde tenten op de slede van Raffles. Zijn honden waren als dol geweest, toen zij hem terugzagen, maar nu trokken zij weer gehoorzaam de slede, na hun maag gevuld te hebben.

Men had de wapens nauwkeurig nagezien, alles was op de grote slede geladen wat Steele had willen meenemen, die moest rekening houden met de kans, dat de vrienden van O'Kelly zijn huis zouden vernielen. De lichten werden gedoofd, de deuren werden gesloten, en terwijl daarbinnen de beide schurken

aanstonds begonnen met pogingen om zich te bevrijden, gleden de beide sleden haastig voort over de bevroren sneeuw en langs een achterweg, door Steele aangeduid, Dawson uit.

Nu kwam aanstonds de grote kennis van de pelsjager betreffende het land en al zijn bijzonderheden, ten goede aan de ondernemende mannen, die waren uitgetogen om de ontvoerder van Molly te achterhalen en te straffen.

Hij kende ieder stroompje, ieder zijriviertje van de machtige Joekon. Hij kende iedere terreinplooi, iedere boom, ieder bosje. Jarenlang had hij hier gejaagd, 's zomers en 's winters, en niets ontging aan zijn scherp oog.

Hij kende de beste wegen om Circle te bereiken, en die volgden de beide sleden, want het was begrijpelijk dat Jim O'Kelly dezelfde route was ingeslagen, daar ook hij het land voortreffelijk kende.

— Er is een ding, dat mij verbaast, zei Brand, toen zij omstreeks een half uur onderweg waren zonder dat er een woord was gesproken.

— Wat is dat? vroeg Raffles.

— Wel, dat die Jim geen gebruik heeft gemaakt van de gestolen honden.

— Daarvan zullen twee redenen hem hebben terughouden, mijnheer Brand, zei Steele, die met gebalde vuisten achterover lag, en maar voortdurend omhoog had gestaard in de lichtblauwe lucht, doorweven van manestrallen.

Ten eerste kent het kleinste kind op honderd mijl in de omtrek mijn honden, en ten tweede zouden zij hem eenvoudig verscheurd hebben.

— Maar ons hebben zij toch zo goed als niets gedaan, riep Brand verwonderd uit.

— Omdat zij u dadelijk als vrienden herkenden, mijnheer, zei Steele. Maar, nauwelijks een paar maanden geleden, heeft die Jim mijn honden eens gesard, een paar van zijn grote mastiefs op hen afgezonden, en dat vergeeft en vergeet een hond nooit. Gij moet weten dat de Samojeed een trouw dier is voor degene die hem goed behandelt, maar dat zij buitengewoon haatdragend zijn en nog jaren later de man herkennen en

aanvliegen, die hen eens geschopt, of al te erg met de zweep geranseld heeft.

— Dat verklaart alles, meende Raffles. Dan zal hij hier of daar wel honden gestolen hebben, ongeveer op dezelfde wijze.

— Ik zit er juist over te denken, welke dieren het kunnen zijn, mylord, zei Steele, want van honden hangt veel af. De mijne hebben een dag rust gehad, en daarvoor hebben zij ook niet heel erg hard gewerkt. Uw honden daarentegen zullen deze gang niet heel lang volhouden, helaas. Ik heb er verstand van, en ik weet wat ik zeg. Zij lijken nu vers en uitgerust, maar dat is maar schijn. Als twee sleden samen gaan dan geeft het langzaamste span natuurlijk het tempo aan. En daarom moeten wij maar hopen dat zijn eigen honden niet van de beste kwaliteit zijn. Toch moeten wij hem vannacht nog inhalen. Als ik er aan denk, dat mijn Molly in handen is van die vervloekte schurk, voel ik mijn bloed koken. Het is maar goed dat gij zijn vader in de andere slede hebt gelegd.

Raffles en Brand gaven geen antwoord.

Zij begrepen maar al te goed, dat de kans, dat zij nog die nacht Jim zouden inhalen, tenminste wanneer hij over een goed span honden beschikte, niet erg groot was.

Urenlang gleden de beide sleden aldus voort en het was omstreeks half elf in de avond, toen Cudahy in het gezicht kwam.

Het is maar een kleine nederzetting, op de rechteroever van de Joekon, juist tegenover Forty Mile, dat op de linkeroever is gelegen, ter plaatse waar de Forty Mile Creek zich uitstort in de Joekon.

Een brug is er niet, maar 's zomers is er een veer, dat thans natuurlijk buiten dienst was gesteld, want het ijs was zo dik, dat men wel met een afdeling artillerie van de ene naar de andere oever had kunnen gaan.

Toen zij Cudahy zouden binnegaan, zei Steele:

— Zoudt u hier niet een onderzoek willen instellen, mylord. Het is wel niet

waarschijnlijk, maar het is toch evenmin onmogelijk, dat hij hier de nacht heeft willen doorbrengen, om morgen verder te gaan.

— Dat was ik al van plan, waarde Steele, zei Raffles. Als hij hier werkelijk is, dan moet het ook niet zo moeilijk zijn, om zijn verblijfplaats te ontdekken.

— Heeft hij hier vrienden, denk je? zo wendde Brand zich tot Steele.

— Hij heeft er bijna in iedere stad en in ieder vlakke langs de Joekon een paar, van Dawson tot Nome. Allemaal van zijn eigen slag, zei de pelsjager minachtend. Die zullen hem natuurlijk wel voorthelpen.

— Kunnen wij het hoofd van de politie hier niet eens ondervragen? stelde Henderson voor.

Steele keek de reus aan met iets van medelijden in zijn blik en zei toen:

— Er is hier een sheriff met twee man, vriend James, en het is een goede vent, die zijn plicht doet. Maar hij durft het niet opnemen tegen een schurk als O'Kelly en zijn talrijke vrienden, vooral omdat tegen een kerel als O'Kelly daarenboven natuurlijk niets te beginnen is zonder bewijzen.

— Die hebben wij echter wel, viel Raffles hem droogjes in de rede. Deugdelijke bewijzen nog wel. Neen, de rol van deze man is uitgespeeld, zodra wij maar een patrouille van de Bereden Politie tegen komen. Dat was ook een van de redenen, waarom ik hem heb meege-nomen.

— Laten wij dan nu aanstonds een onderzoek gaan instellen, meende Brand. Wij mogen niet te veel tijd verloren laten gaan. Ik kan hier wel bij Steele blijven, of anders Henderson, want die valt door zijn lengte overal op.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei toen:

— Dat is het beste. Henderson zal bij de sleden blijven, en op de gevangene passen. Hoe voel je je nu, Jack?

— Lichamelijk wel, mylord, maar er vreet iets aan mijn hart, dat mij gek zal maken, als ik niet spoedig weet hoe het met Molly staat. Gaat deze nacht voorbij, zonder dat wij hem hebben in-

gehaald, die laffe fielt, dan... dan...

Hij voltooide de zin niet, maar in zijn ogen kwam een uitdrukking van woede, die ook Jim zou hebben verschrikt als hij deze zou hebben kunnen zien.

De jongeman werd zorgvuldig toege-dekt, de slede werd in de schaduw van de kleine kerk geschoven, en men overtuigde zich nog eens dat de banden van de geknevelde O'Kelly, die nu volkomen bij kennis was, niet waren losgeraakt, en toen gingen Brand en Raffles haastig verder de kleine nederzetting in, waar ieder leven uitgestorven scheen te zijn.

Het toeval was hen, als altijd in dit opzicht gunstig.

Want halverwege de hoofdstraat, kwamen zij een man tegen, die dadelijk bleef stilstaan op het zien van de beide gedaanten, en op niet zeer vriendelijke toon vroeg:

— Wat zoeken jullie hier zo laat? Vreemdelingen?

— Ja, vreemdelingen, antwoordde nu Raffles aanstonds. Zijt gij een inwoner van deze plaats?

— Ik ben een van de mannen van de sheriff.

Hij toonde Raffles het kleine insigne, dat achter de opslag van zijn duffel verborgen was.

— Dat treffen wij, riep Brand uit. Dan kan deze man ons misschien ook wel zeggen, of Jim O'Kelly hier is.

— Jim O'Kelly vinden jullie hier niet. Vrienden van hem?

— De bitterste vijanden, zei Raffles kortaf. Wij achtervolgen hem, en als wij hem in handen krijgen, dan zal het hem slecht vergaan. Wij leveren hem onmiddellijk uit aan de bereden politie, zodra er hier in de buurt een patrouille verschijnt.

Het gelaat van de man nam dadelijk een andere uitdrukking aan en hij liet een kort lachje horen, toen hij zei:

— Dat is een heel andere zaak. Dan is het maar jammer, dat gij geen uur vroeger zijt gekomen.

— Toen was hij hier dus? riep Brand op levendige toon.

— Ja mijnheer, toen kwam hij door het dorp.

— Alleen?

— Dat is te zeggen, met een slede, die vrij hoog geladen was, en tien goede honden.

— Weet je zeker dat hij verder is getrokken? vroeg Raffles.

— Volkomen zeker. Hij scheen volstrekt geen lust te hebben om hier te blijven, en ik heb hem zelf de vlakke weer zien intrekken, noordwaarts.

— Geloof je dat hij vannacht Forty Mile nog zal kunnen halen?

— Als hij van plan is, nog vier uur door te trekken, dan zeker, antwoordde de man, maar zijn honden leken mij al tamelijk vermoeid toe.

Heeft u hulp nodig, mijnheer? Die kunt u krijgen, mits u ons kunt bewijzen, dat hij iets op zijn kerfstok heeft.

— Dat heeft hij, en niet weinig ook, maar je hulp hebben wij niet nodig, vriend. Later misschien, als wij weer terugkeren door Cudahy.

Snel keerden Raffles en Brand op hun schreden terug en deelden aan Henderson en Steele mee, wat zij zoëven gehoord hadden, zonder hun stemmen te dempen, zodat de oude O'Kelly volkomen vrijheid had, om het zijne te denken van de noodlottige omstandigheid, dat zijn schurkachtige zoon zijn achtervolgers nog maar een uur voor was.

Zonder aan rust te denken, onder het voortschuiven op de sneeuwschoenen, om hun honger te stillen knabbelend op repen chocolade en, harde scheepsbeshuit, trokken de achtervolgers weer verder. De honden schenen elkander aan te sporen, en liepen ordelijk in het tuig.

Binnen enkele minuten waren zij het kleine dorpje weer uit, dat daar scheen te sluimeren onder het parelend licht van de grote maan, en daar deed zich de vlakke weer voor hen open, en zij trokken ze tegemoet, onversaagd, hard en streng als het straffende Gezag.

HOOFDSTUK VI

EEN VRESELIJK EINDE

De vlakke daalde langzaam, en meestentijds konden de mannen de bevroren oppervlakte van de Joekon niet zien, die aan hun oog onttrokken was door de hoge oevers. Soms echter dwaalde een van hen een weinig terzijde af, daar, waar die oevers doorbroken waren om de rivier te kunnen overzien, en zich te overtuigen dat de jonge O'Kelly niet over het ijs voorttrok, dat de rivier bedekte.

Dat was echter niet waarschijnlijk, want het ijs had in de laatste weken sterk gekruidd, en het was bijna onmogelijk, met een slede voort te trekken over die ongelijke oppervlakte vol kloven, scheuren en messcherpe punten, die de poten van de honden bloedig verwonden.

Trouwens, de rechte lijn naar Circle voerde niet langs de rivier, maar over de vlakke, en langs de voet van een heuvelketen, die zich over een afstand van zes of zeven mijlen ter rechterzijde van

de kleine karavaan uitstreckte, en waarvan zij het begin zoëven bereikt hadden.

Verderop verhieven zich ook dichte wouden van pijnbomen en dennen, en daar zou Jim misschien zijn tent opslaan, om beschut te zijn voor de wind, die krachtig uit het oosten was beginnen te blazen.

De schurk kon onmogelijk iets weten van de vrienden, die zo eensklaps ten tonele waren verschenen, om Jack te helpen, die hij zwaar gewond waande, misschien wel dood, en hij moest zich dus volkomen veilig menen.

Zo snel de honden maar wilden lopen trokken de mannen zwijgend voort, telkens om zich heen kijkend, en ook telkens bukkend, om te zien of zij geen sledespoor konden ontdekken.

Maar 't vror op dat tijdstip zo vinnig, dat een sledespoor reeds binnen drie kwartier weer was toegevroren, en dus niet meer te onderscheiden was van de omringende sneeuw.

Maar weer een half uur later riep Henderson plotseling op gedempte toon, na nogmaals naar de grond te hebben gezien:

— Hier is een spoor, kijk maar, en het is kersvers. De randen van het geultje, door de slede-ijzers gemaakt, is zo scherp, alsof 't met een mes gedaan was.

Steele leunde zover hij kon uit de slede, waarin hij neerlag, en riep opgewonden:

— Je hebt goede ogen, vriend James. Dat is een sledespoor. Nu kan hij geen half uur voor ons uit zijn, de Heer zij geprezen, wij komen misschien niet te laat.

Hij liet een korte kreet horen, en zijn honden begonnen zo snel te lopen, dat de andere, die danig vermoeid raakten, hen ternauwernood konden volgen. De afstand tussen de beide sleden werd dan ook voortdurend groter.

Raffles riep Henderson een kort bevel toe, en de reus nam de leiding op zich van de slede, die door Raffles' honden getrokken werd, en waarin de gevangene gezeten was, aan handen en voeten gebonden, en opnieuw gekneveld, nadat men hem op de vlakke bevrijd had van de doek, ten einde hem nu hij wel moest begrijpen wat er gaande was, te beletten, zijn zoon te waarschuwen, zodat deze zich zou kunnen verdedigen.

Wel had Raffles hem bedreigd, bij het eerste geluid een kogel door het hoofd te schieten, maar hij was er niet volkomen zeker van of de wraakzucht van de oude schelm het niet zou winnen van zijn verlangen om te blijven leven.

Raffles en Brand hadden zich aan de snelle slede vastgeklemd, en zij behoefden hun voeten bijna niet te verzetten, want de honden zorgden wel voor hun voortbewegen.

Met iedere minuut werd het sledespoor duidelijker zichtbaar.

Raffles en Brand hadden hun geweren reeds eerder ontdaan van de foudralen en alleen een wollen lap omwikkelde nu nog de grendel, om het geweer-
vet voor bevrozen te bewaren.

Want op dat ogenblik heerste er een koude van bijna vijfendertig graden onder nul.

Hoe langer hoe meer naderden zij de voet van de lage heuvels, die hier en daar met bossen begroeid waren, en zij bevonden zich thans in een vrij gevaarlijke toestand, want als Jim O'Kelly het in de zin had gekregen, daarboven zijn kamp op te slaan, dan zou hij de slede van verre afstand kunnen zien aankomen, en, al was hij alleen, gemakkelijk met zijn geweer die scherp tegen de witte sneeuw afstekende mannen kunnen treffen.

Maar het lot had het nu eenmaal anders gewild.

De wind speelde vrij over de heuveltoppen, het was daar vinnig koud, en zeker had hij het besluit genomen, aan de voet van de heuvelreeks te kamperen, of misschien met zijn rampzalige gevangene een dier rotsholen binnen te trekken, die men hier vrij veelvuldig aantreft.

Plotseling, juist nadat zij de top van een lage heuvel hadden bereikt en op het punt stonden, met geremde slede naar beneden te glijden, slaakte Brand een korte kreet, drukte de rem aan, en deed de honden stilstaan.

Hij wees voor zich uit, in de laagte.

Daar, op een afstand van ongeveer een halve kilometer stond een tent, die blijkbaar pas was opgezet, in de luwte van een hoge, overhangende heuvel.

Er naast brandde een houtvuur.

Aan de andere kant van de tent nu stond een slede, en een paar honden liepen snuffelend rond. Van de anderen was niets te zien, die hadden zich blijkbaar reeds een warm leger in de sneeuw gegraven.

Alles was in het maanlicht zo duidelijk zichtbaar, alsof het dag was.

Van de mensen was aanvankelijk niets te zien, maar eensklaps werd de tent van binnen verlicht, daar was een lantaarn aangestoken, en nu was duidelijk een schaduw te zien, die zich daarbinnen bewoog, klaarblijkelijk van een man.

Plotseling was er een tweede schaduw te zien, vlak naast hem. Nauwelijks begrepen de mannen op de heuveltop dit, en was het tot hen doorgedrongen dat Jim daarbinnen moest zijn met

Molly, of gedempte, gesmoorde kreten klonken uit de tent, nauwelijks hoorbaar door de afstand.

Brand had zijn geweer omklemd, en Jack, half razend van woede, nauwelijks wetend wat hij deed, wierp de deken van zich af, en schreeuwde:

— Daar is hij. De ellendeling. Schiet dan, schiet dan toch.

Het was een waanzinnig bevel, dat niemand durfde opvolgen.

Daarbinnen in de tent was een worsteling ontstaan, dat was maar al te duidelijk te zien aan het heftig bewegen der schaduwen, en hij zou evengoed de vrouw hebben kunnen raken, al was hij dan ook de beste schutter van het troepje.

Hij stond nog in beraad, of hij Rafles niet zou verzoeken, met hem naar beneden te snellen, toen er iets anders, onverwachts gebeurde, dat de zaak op een vreselijk wijze binnen weinige minuten besliste.

De trekhonden van Jack waren, zodra hun meester in zijn dolle woede begon te schreeuwen, opgerezen, zonder dat iemand acht op hen sloeg, onder een dreigend gegrom, en terwijl hun ogen als vurige kolen begonnen te schitteren.

Eensklaps, zonder enig geluid te geven, en alsof zij het onder elkander hadden afgesproken, stortten zij zich met een woedende ruk vooruit.

De zware slede, vastgezet door de rem, wilde niet meegeven, de lederen hoofdlijn brak af als een draadje en daar stormden de tien honden als een wervelwind, met de vaart van een trein de heuvel af.

— Grote hemel, zij zullen hem verscheuren, riep Brand met een kreet van ontzetting. Kun je hen niet terugroepen, Jack? Hij is een schurk... maar om hem zo te laten sterven...

Met wijdgeopende ogen staarde Jack zijn honden achterna, opende de mond, er kwam een rauwe klank over zijn lippen... en toen gleed hij achterover, zonder het reddend bevel te hebben kunnen geven, dat hem waarschijnlijk toch niets gebaat zou hebben...

De hevige spanning had de gewonde, door bloedverlies verzwakt, al te zeer

aangegrepen, en de dichte duisternis ener bewusteloosheid spreidde zich over zijn geest uit.

Maar intussen, terwijl de honden naar omlaag stormden, en Brand vruchteloos zijn stem uitzette om de woedende dieren terug te roepen, verscheen ook de andere slede boven op de heuveltop, getrokken door de vermoeide honden, die dadelijk neervielen.

Pat O'Kelly was overeind komen staan in de slede. Begreep hij wat er daarginds geschiedde? Wilde hij zijn zoon waarschuwen?

Hij deed een wanhopige, krankzinnige poging om zich te bevrijden, terwijl zijn ogen hem uit het hoofd puilden. Hij was verschrikkelijk om aan te zien, met zijn in de wind wapperende, grijze haren, zijn geknevelde mond, en zijn met bloed belopen ogen.

Maar daarginds hadden als de wind voortjurende honden hun doel bijna bereikt.

Zij liepen nog altijd in het tuig, maar zij hadden zich onder het voortsnelen willen verstrooien, de een liep harder dan de ander, en de betrekkelijk dunne riempjes, waarmede zij aan de hoofdlijn verbonden waren, knapten al spoedig af.

En zo stormden zij als een troep wolven toe op de tent.

Maar hoe geruisloos hun poten ook gingen over de sneeuw, de honden van Jim O'Kelly moesten iets gemerkt hebben, want de sneeuw begon in beweging te komen, hier en daar klonk een woedende grauw, wolfachtige gedaanten werden zichtbaar, en toen sloeg Jim O'Kelly, met het geweer in de hand, het tentdek terzijde, en trad blootshoofds naar buiten.

Het was zijn laatste stap.

Nog voor hij begreep wat er gaande was, nog voor hij de sleden zag daarboven, voor hij zijn geweer had kunnen opheffen, om het aan zijn schouder te brengen, was een van de voorste honden van Jack Steele hem met een vreselijke sprong naar de keel gevlogen.

De mannen daarboven, aangegrepen door ontzetting, zagen hoe Jim de armen ten hemel uitstreekte, het geweer

liet vallen, de hond, die hem aan de keel hing, met beide handen in de strot vast-greep, en met hem om en om door de sneeuw rolde. Zij zagen hoe de man achterover viel, en hoe de hond woedend aan hem rukte. Toen werd het daar een wild gevecht tussen de honden, maar nu schreeuwde Raffles ook luidkeels:

— Naar beneden. Vlug, bind de sleden aan elkander vast, Henderson en volg ons. De dieren zouden elkander verscheuren, als wij niet tussenbeide kwamen.

Zo snel hun voeten hen maar wilden dragen gleden Raffles en Brand naar omlaag, de zweepen in de vuist, en vielen als een bom tussen de strijdende honden, en lieten het met ijzerdraad doorvlochten leder meedogenloos neerdalen op de koppen en ruggen van de vechtende honden.

Het duurde geruime tijd, voor de woedende dieren elkander loslieten, en toen bleek het dat zes van O'Kelly's honden op slag waren gedood, terwijl er drie zwaar waren gewond.

Er waren er nog drie, die slechts een weinig bloedden, maar ook van Jack's honden waren er twee zo fel gebeten, dat Brand ze aanstonds met een paar revolvershots moest afmaken.

Wat Jim O'Kelly betreft, hij was verschrikkelijk om aan te zien.

Een afschuwelijke wond gaapte ter zijde van zijn hals, en de dood moest bijna onmiddellijk zijn ingetreden, nadat de woedende hond, die zijn oude vijand herkend had, hem naar de keel was gevlogen.

Raffles had snel een doek over hoofd en borst van de dode geworpen, sloeg de tentlap terzijde, en trad binnen.

Onbeweeglijk zat Molly in een hoekje, bleker dan een dode, het haar los, de kleren half van het lichaam gerukt, en naar de ingang van de tent.

Zij had blijkbaar niets begrepen van het gehele voorval en had misschien aan een overval van wolven gedacht.

Nauwelijks had zij Raffles gezien en herkend, of zij slaakte een zwakke kreet,

streekte de handen naar hem uit, mompelde de naam van haar echtgenoot, en viel toen plat voorover in de sneeuw.

Raffles droeg haar voorzichtig naar buiten, en legde haar neer op de slede, waar Jack juist weer ontwaakte uit zijn duizeling, verwilderd om zich heen keek, en toen, met een diepe zucht, het jonge vrouwtje dicht tegen zich aantrok.

Maar intussen waren ook de beide andere sleden aangekomen, terwijl Henderson uit alle macht moest remmen, teneinde te voorkomen, dat de zware voertuigen, de vermoeide honden van Raffles zouden inhalen en verwonden.

O'Kelly leunde tegen de zijwand van de slede, jammerlijk om aan te zien.

— Maak hem los, neem die doek van zijn mond, zei Raffles op zachte toon. Hij is zwaarder gestraft, tenminste wanneer hij van zijn zoon hield, en dat willen wij geloven, dan een onzer hem ooit had kunnen straffen.

Niet zonder tegenzin maakte Henderson de touwen los, die de armen van O'Kelly samenbonden, toen die van zijn enkels, en ten slotte ontknoopte hij ook de doek, die de mond van de sheriff dicht hield.

Raffles deed een paar passen naar de oude man toe, en zei, terwijl zijn stem heel even beefde:

— Wij hergeven je de vrijheid, O'Kelly, stap uit de slede en als je nog een grein menselijkheid hebt, bid dan voor je zoon.

Maar de oude man bewoog zich niet.

Henderson kwam weer naderbij, raakte even zijn arm aan, en zei:

— Vooruit, man, neem althans afscheid van je zoon. Het is toch je eigen bloed, al is het dan niet veel biezonders.

Dat laatste had de reus voor zich heen gezegd, maar nu hij tot zijn verwondering zag, dat O'Kelly nog altijd bleef zitten, schudde hij hem even heen en weer, keek hem wat beter aan, en slaakte een onderdrukte kreet.

O'Kelly kon geen afscheid meer nemen van zijn zoon.

O'Kelly was dood.

Een beroerte had een einde gemaakt, aan zijn misdadig leven.

HOOFDSTUK VII

DE LAATSTE STRIJD

Alle mannen hadden voor een kort oogenblik het hoofd ontbloot.

Raffles en zijn vrienden hadden de dood reeds onder talrijke gedaanten aanschouwd, maar dit tragische einde, zo onverwacht, trof hen diep. Door honden verscheurd. Dat was het einde geweest van de man, die zijn handen met bloed bezoedeld had, geroofd had en vermoord, en de hand uitgestoken naar een andermans vrouw.

Zwijgend werkten de drie mannen gedurende een half uur, om een diepe kuil te maken in de bevroren sneeuw.

Toen die ruim een meter diep was legden zij de lichamen er naast elkan- der in, vulden de kuil met sneeuw, stampten ze vast aan, en toen zij gereed waren zagen zij eensklaps Molly naast hun staan, diep ontroerd, bleek nog, en met tranen in de ogen, die zich langzaam op de knieën neerliet, om een kort gebed te bidden voor het zieleheil van die ongelukkigen, die op zo'n vreselijke wijze voor hun wandaden hadden moeten boeten.

Toen hief Raffles haar voorzichtig weer op, geleidde haar in de tent, en zei zacht:

— Nu verbied ik je, Molly, om nog aan al die vreselijke dingen te denken. Je moet nu slapen.

— Ik zal niet kunnen slapen, mylord, zei de jonge vrouw zacht.

— Je zult het wel kunnen, omdat ik het wil, zei Raffles glimlachend. Kijk mij maar eens in de ogen.

Half weerstrevend, half gehoorzaamend keek de jonge vrouw in de donkere pupillen van de grote, grijze ogen, en stamelde:

— Ik zal er aan moeten denken, ik zal het voor mij blijven zien.

— Je zult er niet aan denken, Molly, je zult slapen, zei Raffles op vaste toon, en onder de invloed van zijn vaste blik sloot zij de ogen, haar hoofd viel ach-

terover en Raffles legde haar voorzichtig neer op de dikke dekens, die in een hoek van de grote tent lagen, dekte haar toe zoals een moeder het zou hebben gedaan, en wierp nog een blik op het zachte, bleke gezichtje.

Molly sliep vast.

Raffles ging de tent weer uit, en een kort oogenblik stonden de drie mannen daar zwijgend bij elkander, nog onder de indruk van dat korte, vreselijke voorval, dat aan twee mensenlevens binnen enkele minuten het einde had gebracht.

Toen dachten zij aan Jack. Raffles begaf zich naar de slede, maar de jonge pelsjager lag niet meer op zijn gewone plek. Raffles keek even verbaasd rond, sloop toen naar de tent en sloeg de sliep terug.

Dadelijk liet hij deze glimlachend vallen, en zei zacht:

— Dat hadden wij ook wel kunnen vermoeden. Hij heeft zijn jonge vrouw in de armen genomen, en hij slaapt rustig naast haar. Dit alles heeft hem zeker zeer aangegrepen. De plek is niet aangenaam, om er te vertoeven, vrienden, maar wij zullen nu toch genoodzaakt zijn, hier de nacht door te brengen. Molly zowel als Jack hebben dringend rust nodig, en bovendien zijn de honden thans zo uitgeput, dat zij volstrekt slaap behoeven. Overigens is de plek hier zeer goed. Men heeft hier weinig last van de wind, en...

— Wij kunnen even gemakkelijk overvallen worden, als Jim O'Kelly het werd, voltooide Brand de zin. Want ik bedenk daar, Edward, dat die schelmen er tenslotte in geslaagd moeten zijn, zich te bevrijden. Ik bedoel de twee schurken in het huis van Jack. Daarboven zal de verdwijning van de oude sheriff ook spoedig geïnterdikt zijn, men zal een en ander met elkander in verband brengen, en de vrienden van O'Kelly zullen wel spoedig tot de achtervolging overgaan.

Raffles stond een ogenblik in gedachten, en zei toen:

— Je hebt gelijk, maar het is nu eenmaal niet anders, de tent staat hier nu, het vuur brandt, wij zijn allen vermoeid, maar wij zullen achtereenvolgens waken, en in elk geval, ligt ons kamp een halve kilometer van de heuveltop. Men zal ons dus moeilijk onvoorziens kunnen overrompelen. Ik zal het eerst waken. Zet spoedig onze eigen tent op, en als wij dan een gehele nacht gerust hebben, zullen wij morgen weer fris zijn, en verder kunnen trekken.

Brand wilde nog een tegenwerping maken, maar hij zag tenslotte zelf wel in, dat men thans rust behoefde, na al die inspanning, en dat men deze nacht niet verder kon trekken.

De honden van Jack hadden zich al om de tent geschaard, als om hun meester te beschermen tegen ieder gevaar, en de weinige honden, die van de troep van Jim O'Kelly waren overgebleven, hadden zich op een behoorlijke afstand ingegraven in de sneeuw.

De lijken van hun kameraden lagen overal verstrooid, sommigen verschrikkelijk gehavend, stijf reeds als een plank door de felle koude. Raffles vroeg zich niet zonder vrees af, of de lucht van het bloed de wolven niet zou aantrekken. Aan opruimen was echter niet te denken, want de kadavers waren al aan de sneeuw vastgevroren en zouden met houwelen moeten worden losgelaten.

De dieren werden gevoederd, Brand en Henderson zetten haastig hun eigen tent op, allen aten wat beschuit en gedroogd vlees, het vuur werd wat opgerakeld, en daar de beide mannen er voor gezorgd hadden, de tent zodanig te plaatsen, dat men van de heuveltop af het brandende hout niet zo spoedig zou zien, viel er verder niets anders te doen, dan zich aan de Voorzienigheid toe te vertrouwen.

Raffles wikkelde zich nog dichter in zijn pels, trok zijn muts over de oren, ging naast het vuur op een ledige kist zitten, met het geweer tussen de knieën, en zo, dat hij, over de tent heen, de gevaarlijke heuveltop in het oog kon

houden.

Nog even wat gestommel in de tent; Henderson en Brand strekten zich gekleed en wel uit op de dunne matrassen, en toen werd het stil.

Raffles hoorde niets anders dan nu en dan het doffe gekreun van een hond, die droomde, het neervallen van een pak sneeuw van de takken, hoog boven zijn hoofd, en heel ver het klagend geroep van een bosuil.

De maan stond zo vol, zo helder aan de hemel, de sterren fonkelden met zulk een klaarheid, dat men kilometers ver kon zien.

Inktzwart tekende zich het dennenbos tegen de lucht en de omringende sneeuw af.

Voor de zoveelste maal onderging Raffles de invloed van die meedogenloze natuur, de eindeloosheid van de velden rondom, en de angstaanjagende stilte.

Hij had zijn pijp aangestoken en zat daar onbeweeglijk, uur na uur, de ogen steeds gericht naar de top van die heuvel, vanwaar zij zelf de tent van O'Kelly het eerst hadden gezien.

Op de vastgestelde tijd stond hij op, half verstijfd van de koude, ondanks de nabijheid van het vuur, dat hij voortdurend had onderhouden, trad de tent binnen, en wekte Henderson, die wel enige moeite had om wakker te worden.

De reus gaapte, rekte zich uit, greep zijn geweer en zijn tabaksbuidel, ging naar buiten, wierp enige takkenbossen op het vuur, en ging op de kist zitten.

Langzaam gleden weer de uren voorbij.

De koude scheen nog toe te nemen, en Henderson moest nu en dan opstaan, om, op enige afstand, stampend met zijn voeten en zijn armen over elkaar slaande, de bloedsomloop te herstellen.

De maan zonk langzaam neer, werd roder, verloor haar melkwhite glans, maar in het oosten werd de hemel al lichter, van een zonderlinge safraangele kleur.

Henderson wurmde niet zonder moeite zijn trouwe horloge te voorschijn, een enorm nikkelen voorwerp, dat hem nooit verliet, raadpleegde het, stopte

het spoedig weer weg, uit vrees dat de koude het kostelijke uurwerk mocht benadelen, en ging Brand wekken om nu zelf nog een paar uur te kunnen rusten.

De jongeman was dadelijk klaar wakker, maar hij wierp toch nog een verlangende blik naar zijn warme deken, toen hij opstond en uit de tent kroop.

— Niets bijzonders, James, vroeg hij op zachte toon.

— Volstrekt niets, mijnheer Brand, alleen dat het zo verschrikkelijk koud is, dat u nu en dan wat beweging zult moeten nemen, en liever niet veel moet nadenken want uw gedachten zouden in uw hersens bevroren. Over twee uur is het zeker algemene reveille?

— Ja James. Dan zullen wij opbreken, heeft mylord gezegd. Hoe spoediger wij Circle bereiken, hoe beter het voor alles is. Jack moet daar ook rapport gaan uitbrengen bij de politie-autoriteiten over hetgeen hier is voorgevallen.

— Ik wist niet, dat ze hier aan zulke dingen deden, mijnheer Brand, zei de reus schouderophalend.

— Het is voor alles beter dat het gedaan wordt, James, en nu wens ik je nog een paar uren een goede nachtrust toe, ik ga mijn post betrekken.

Als derde man ging Brand naast het vuur zitten, gapend, huiverend, ondanks de dikke kleren die hij droeg.

Langzaam zag hij het licht worden, de maan zonk weg, de sterren doofden een voor een uit, en toen rees de zon tenslotte als een koperrode schijf boven de kim, en goot haar schuine stralen uit over de onmetelijkheid van de vlakke.

Brand slaakte 'n zucht van verlichting. Althans zouden zij nu niet in de duisternis overvallen kunnen worden door de vrienden van O'Kelly, indien deze hun spoor mochten hebben gevolgd.

Hij deed nog wat hout op het vuur, en na anderhalf uur te hebben gewaakt, begon hij reeds toebereidselen te trefen voor het ontbijt. Niet alleen omdat hij honger had, maar ook omdat hij in beweging wilde zijn.

Hij ging de grote theeketel halen, vulde deze met sneeuw, zette de ijzeren

driepoot op boven het vuur, en hing er de ketel met behulp van de ketting aan.

Van de slede ging hij de braadpan halen, reinigde deze, alweer met behulp van sneeuw, en een handjevol denneaalden, sneed een paar repen spek van het grote stuk af, en dat was bijna even moeilijk als het zagen van hard eikenhout, en ging toen verder voor de thee zorgen.

Hij zette de ruffles gereed, want dat smaakte voortreffelijk in de hete thee, en deed het bloed weer sneller vloeien, en viel toen verwoed aan op het keiharde brood. Hij had een zeer sterk, vlijmscherp geslepen knipmes, maar het duurde toch nog enige tijd, en het verwarmde hem waarlijk, alvorens hij erin geslaagd was, een paar hompen van die steenharde massa af te snijden.

Toen zijn thee gereed was, raadpleegde Brand nogmaals zijn horloge, wierp voor de zoveelste maal een blik op de heuveltop, en ging toen de beide mannen wekken.

Terwijl hij dat deed kroop ook Jack uit zijn tent, blijkbaar geheel hersteld, en met een uitdrukking van innige tevredenheid en geluk op zijn gelaat.

— Zij slaapt nog, mijnheer Brand, zei hij zacht. Ik heb haar maar rustig laten liggen, maar ik neem het u kwalijk, dat gij mij niet hebt laten medewaken.

— Dat had mylord streng verboden, waarde Jack, zei Brand glimlachend. Het doet mij genoegen, dat je blijkbaar weer de oude bent. Hier is thee, hier is een bliken kop, schenk je vast iets warmes in. Kijk, je honden verwelkomen je.

Inderdaad waren de honden uit hun bed van sneeuw opgerezen, schudden zich af, geeuwden onbedaarlijk, rekten hun krachtige lichamen, en liepen kwispelstaartend om de teruggevonden meester heen.

Ook de honden van Raffles ontwaakten een voor een, en liepen snuffelend rond.

Brand trad de tent weer binnen, en riep luid:

— Opstaan. Het is klaarlichte dag. Laten wij spoedig ontbijten en verder gaan. Tegelijk sloegen Henderson en

Raffles de ogen op, wierpen de dekens van zich af, en traden naar buiten in de heldere vrieslucht.

Henderson stak zijn neus in de lucht, en zei tevreden:

— Ik ruik daar goede dingen, mijnheer Brand. Een kop thee zal ons zeker goed doen.

— En daar zie ik spek in de pan.

— Dat spek zullen wij nu aanstonds eens gaan braden, James, riep Brand op vrolijke toon.

Hij had de pan bij de steel gegrepen, en trad er mee toe op het vuur, toen het voorwerp hem als door een onzichtbare macht uit de hand werd geslagen. Tegelijkertijd kraakte er in de verte een schot.

— Daar zijn zij, zei Raffles kortaf. Allen je geweren genomen, en plat ter aarde. Jack, fluit je honden, en de sleden nog wat dichterbij elkaar getrokken. Vlug wat, zij moeten een barricade voor ons vormen.

Het bevel werd opgevolgd, en de reusachtige kracht van Henderson was nodig, de sleden weer los te maken van de sneeuw, waaraan zij waren vastgevroren. De drie sleden werden tegen elkander gezet, in een flauwe boog, en daar zij hoog geladen waren, boden zij althans voorlopig een goede dekking. Een ding was echter noodlottig, men wist niet waar de vijand zich ophield.

Het schot scheen gelost te zijn, niet van de fatale heuveltop, maar een weinig meer naar rechts, lager, en klaarblijkelijk van tussen een groepje lage heuvels, die afzonderlijk in de vlakke lagen.

Naar alle waarschijnlijkheid hadden de achtervolgers daar die nacht gekampeerd, zonder er enige vermoeden van te hebben, dat de tegenpartij op een geweeschots afstand eveneens zijn tenten had opgeslagen.

Nauwelijks hadden de vier mannen zich achter de sleden verdekt opgesteld, of er kraakten bijna tegelijk vijf, zes schoten, en de kogels, blijkbaar van zeer verre afstand afgeschoten, sloegen plat tegen het ijzeren beslag van de slede, of drongen met een doffe klap een paar centimeters door, in het harde, taaie hout.

— Dat schijnt een hele legermacht te zijn, riep Henderson uit.

Brand had het hoofd onmiddellijk na het salvo voorzichtig een weinig opgeheven, en hij meende heel in de verte, op wel zeshonderd meter afstand, iets zwarts te zien, dat een weinig bewoog.

Voor ieder ander zou de kogel nutteloos geweest zijn, maar Brand was altijd een scherpschutter geweest, en daarom hief hij zijn geweer op, mikte zorgvuldig, en drukte af.

Over de vlakke heen kwam het geluid van een krijsende gil tot hem, en het zwarte ding verdween.

— Dat is tenminste één minder, riep nu Jack lakoniek.

— Maar niemand kan zeggen met hoeveel zij zijn, Steele, zei Raffles op ernstige toon. Wij hebben misschien met een overmacht te doen.

Hij had nog niet uitgesproken of opnieuw knalden de schoten, en de sleden schokten ervan.

Eensklaps hoorden zij achter zich de verschrikte stem van Molly, die riep:

— Wat is er toch? Wat gebeurt er?

Jack keek verschrikt om, en zag haar rechtop voor de tent staan.

— Buk je dadelijk Molly, schreeuwde hij. Dat zijn de kerels uit Dawson.

— Ik kom helpen, zei het vrouwtje eenvoudig, die snel was neergeknield. Zij ging in de tent terug, en kwam er weer uit met het geweer van O'Kelly.

Zij kroop haastig op haar beurt tot achter de slede, en zocht zich een goed plekje uit naast haar man, vast besloten om ditmaal haar leven duur te verkopen.

Geruime tijd bleef het stil.

Daarginds hield men zeker een krijgsraad.

Het was duidelijk, dat de vijand, hoe talrijk ook, geen stormloop zou durven wagen over die volkomen open vlakke, en over een afstand van zeshonderd meter.

Niets was daar, dat enige dekking bood, en vijf goede schutters zouden hen gemakkelijk tot de laatste man kunnen doden.

Maar hetzelfde gold natuurlijk voor de aangevallenen, en die waren dus wel

genoodzaakt, achter hun sleden neergehurkt te blijven.

Het is waar, misschien zouden zij een poging hebben kunnen doen, zich in veiligheid te brengen achter de heuvels, waartegen de tenten als het ware aanleunden, maar dan zouden zij sleden en honden, dekens en levensmiddelen, alles wat onontbeerlijk was, in de steek moeten laten, en daaraan dacht geen hunner natuurlijk maar een ogenblik.

Want allen hadden zij grote honger, en met een lege maag kan men niet strijden, volgens de uitspraak van Napoleon.

De trekhonden kregen hun portie gedroogde vis, en vielen er hongerig op aan. Zij schenen vriendschap te hebben gesloten, misschien wel omdat zij het gemeenschappelijk gevaar beseften. Zij hadden zich dicht opengedrongen achter de sleden, en lagen daar nu stil neer, met de verstandige snuiten op de uitgestrekte voorpoten.

Zo verstreek bijna een uur.

In al die tijd gebeurde er niets.

Plotseling veranderde 't toneel totaal. De kerels daar tussen de lage heuvels, begonnen opnieuw te schieten, maar nu blijkbaar in een andere richting, en daar stooft eensklaps te rechter zijde van de belegerden een afdeling infanterie op skis over de vlakke, steeds vurend, en klaarblijkelijk in de richting van de vijand.

Dat moesten troepen zijn van het naburige Fort.

Zij waren zeker een honderd man sterk, en blijkbaar op een oefentocht.

Een ogenblik later waren zij verdwenen achter een terreinplooi, maar het schieten duurde nog steeds voort.

En toen sprongen daarginds, tussen

de heuvels, wel achttien of twintig mannen op, die al vurend retireren wilden naar een plek, waar zij langer tegenstand konden bieden.

Onmiddellijk begon het vijftal de bandieten onder vuur te nemen.

Aldus van twee kanten bestookt, terwijl overal hun mannen neervielen, wierpen de schurken na enkele tellen hun geweren op de grond, en het vijftal kon zien, hoe zij de handen opstaken, en het volgende ogenblik door de soldaten in hun donkerblauwe uniformen en hun platte petten, omringd en geheel ontwapend werden.

Een kwartier daarna sprak Raffles met de aanvoerder van de compagnie, een nog jonge luitenant, en verklaarde hem alles. De gevangenen bleken inderdaad te behoren tot de bende van O'Kelly, en de twee bandieten, die Raffles in het huis van Jack had opgesloten, bleken ook onder hen te zijn, of liever te zijn geweest, want zij lagen voorover met drie of vier kogels in het hoofd op de sneeuw.

Dit was het einde van het schrikbewind van Pat O'Kelly en zijn zoon. Er werd reeds de volgende dag een nieuwe sheriff in Dawson aangesteld, en de mannen, die levend gevangen waren genomen, acht in aantal, werden onmiddellijk naar de gevangenis overgebracht.

Het bleken gevaarlijke individuen te zijn, met wie de Koninklijke Politie nog een appeltje te schillen had.

Steele en zijn jonge vrouw, vergezeld door de drie mannen, die hen zo dapper hadden terzijde gestaan, trokken nu onbekommerd naar het noorden, om daar te gaan jagen op het kostbare haarwild.

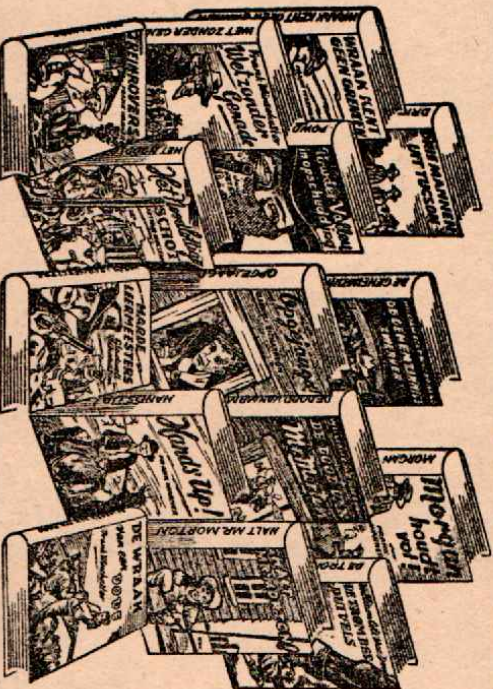
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het kasteel van de zonderling

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madison
3. Harde Leernesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Hild
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wrak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madison
13. De geheimzinnige Zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van froed gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevensstaande bon in.

BON Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ * te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doordien het niet wordt verhoogd.

NAAM: _____ L. L.

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 57007